

ΤΑ ΟΚΟΡ

6

ΣΤΟ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ
ΤΩΝ
ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Στὸ Κιλουβὶ τῶν ΛΕΟΝΤΩΝ

ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ο ΤΑΓΚΟΡ, τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο, βλέποντας τώρα τὸν ἑαυτό του περικυκλωμένο ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ἀποφασίζει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά νὰ παίξῃ κορῶνα - γράμματα τῆ ζωῆ του (*). Τὸ ξέρεي πῶς οἱ πιθανότητες νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν φοβερὸ αὐτὸν κλοιὸ τοῦ Μάξγουελ εἶναι μιὰ πρὸς χίλιες, ἀλλὰ δὲν φοβάται. Στέκει ἀσάλευτος μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια καὶ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ αὐτόματου ὄπλου ποὺ κρατάει, προστατεύοντας τὴν ὑποχώρησι τῶν δυὸ πιὸ ἀγαπημένων προσώπων ποὺ ἔχει στὸν κόσμον: Τῆς ὀμορφῆς μελαχροινῆς Ζανγκάρ,

(*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος: «Φριχτὸ Μαρτύριο».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

τῆς μοναχοκόρης τοῦ Μαχαραγιᾶ Νιρούκτα, καὶ τοῦ γίγαντα Μαλαμπάρ. Στέκει καὶ περιμένει μέσα στὸ μισοερεϊπωμένο σπίτι καὶ βλέπει τὴν χαμηλὴ ἐξώπορτα νὰ κλονίζεται. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ πολὺ. Σὲ λίγο θὰ γκρεμιστῆ μὲ πάταγο καὶ οἱ ἐξαγριωμένοι στρατιῶτες θὰ μουντάρουν.

— Θὰ μετρήσω ὡς τὸ τρία, Ταγκάρ!, ἀκούγεται γεμάτη λύσσα ἢ φωνὴ τοῦ Ἄγγλου λοχαγοῦ Μάξγουελ. Θὰ μετρήσω ὡς τὸ τρία κι' ἂν δὲν παραδοθῆς μαζί μὲ τὴν παρέα σου, μιὰ βροχὴ ἀπὸ χειροβομβίδες θὰ τινάξῃ αὐτὸ τὸ σπίτι στὸν ἀέρα! Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς εἶστε χαμένοι. Παραδοθῆτε!

Τὸ παιδὶ χαμογελάει. Παρ' ὅλο ποὺ ἡ θέσι του εἶναι πραγματικὰ τραγικὴ, δὲν μπορεῖ

νά συγκρατήση ένα χαμόγελο. Φαντάζεται τὰ μούτρα που θὰ κάνει ὁ λοχαγός, ὅταν ἀντιληφθῆ πὼς οἱ δυὸ φίλοι του — ἡ κοπέλλα καὶ ὁ γίγαντας — ἔχουν ἐξαφανιστῆ.

— Λοιπόν, ἀρχίζω!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Ἄγγλου. Ἔνα!

— Μὴν κάνης τὸν κόπο, Μάξγουελ, νὰ μετρήσης!, φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Δὲν παραδίνομαι!

Μιὰ ὁμοβροντία ἀπὸ πυροβολισμοὺς εἶναι ἡ ἀπάντησι. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν γύρω ἀπὸ τὸν Ταγκὸρ καὶ ἡ πόρτα γίνεται κόσκινο. Τὸ παιδὶ κάνει μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, στερεώνει τὴ ράχη του στὸν τοῖχο καί... ξαφνικὰ νοιώθει ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου του! Δυὸ ἴσκιοι ἔχουν σαλτάρει ἀπ' τὸ πίσω μέρος τῆς αὐλῆς μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ, καὶ ἐπιτίθενται ὕπουλα. Ὁ Ταγκὸρ παίρνει μιὰ βόλτα στὶς φτέρνες του καὶ θαμπά, σὰν σὲ ὄνειρο, ξεχωρίζει μέσα στὸ σκοτάδι δυὸ γιγαντόσωμους Ἄγγλους στρατιῶτες. Δοκιμάζει ν' ἀντισταθῆ, μὰ ἕνα καινούργιο χτύπημα μὲ τὸ κοντάκι ἐνὸς αὐτομάτου στὸ κεφάλι, τὸν κάνει νὰ γονατίσῃ. Τὸ ὄπλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ μιὰ παράξενη βουὴ γεμίζει τ' αὐτιά του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἐξώπορτα γκρεμίζεται κι' ὁ Μάξγουελ μὲ τοὺς ὑπόλοιπους στρα-

τιῶτες του μπαίνουν στὸ σπίτι.

— Τὴν ἔπαθες σὰν ἀγράμματος, ληστή!, γρυλλίζει ὁ λοχαγός καθὼς σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τώρα θὰ λογαριαστοῦμε οἱ δυὸ μας!

Ἔστερα γυρίζει σ' αὐτοὺς που τὸν ἀκολουθοῦν.

— Ψάξτε σ' ὅλες τὶς κάμαρες!, διατάζει. Κάπου ἐδῶ θάχουν τρυπώσει τὸ κορίτσι κι' ὁ ἄλλος που ἦταν παρέα του. Τοὺς θέλω καὶ τοὺς δυὸ ζωντανούς. Μοῦ χρειάζονται.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ!

ΕΝΑ μεγάλο αὐτοκίνητο διασχίζει τοὺς μεγάλους δρόμους τοῦ Μπενάρες καὶ κατηφορίζει πρὸς τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Γάγγη, ὅπου ἡ ἐξέγερσι, που ἔχει φουντώσει πρὶν δυὸ μέρες, συνεχίζεται ἀκόμη. Οἱ Ἰνδοὶ ἐπαναστάτες ἔχουν ὀχυρωθῆ σὲ δυὸ παλιούς πύργους καὶ δὲν δέχονται νὰ παραδοθοῦν. Στὰ ἄλλα μέρη τῆς ἱερῆς πολιτείας ἐπικρατεῖ μιὰ σχετικὴ ἡσυχία. Ἔστερα ἀπ' τὸ σβύσιμο τῆς φωτιᾶς τοῦ ἀεροδρομίου ἔφτασαν ἀπ' τὸ Δελχὶ καινούργιες ἀγγλικὲς ἐνισχύσεις καὶ ὁ λαὸς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Οἱ ἐπαναστάτες διασκορπίσθηκαν. Τοῦτο ἦταν σίγουρα μιὰ καινούργια νίκη τῶν Ἄγγλων. «Μιὰ νίκη ὅμως πού, ὅπως εἶπε ὁ μέγας φιλόσοφος Γκάντι ἀργότερα, προετοιμάζει τὴν ὀλοσχερῆ ἦττα

τους! Γιατί ὅλες αὐτὲς οἱ αἰματηρὲς ἐξεγέρσεις τῶν Ἰνδῶν γιὰ τὴν ἐλευθερία τους καὶ τὴν ἀποτίναξι τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ δίνουν τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς στοὺς ἐνθουσιώδεις πατριῶτες, ποὺ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποκτοῦν μιὰ πείρα γιὰ τὴν μεγάλη ἐπανάστασι, ποὺ θὰ ἔρθῃ στὴν κατάλληλη στιγμή!»...

Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα λοιπὸν τοῦ Μπενάρρες ἔχει πνιγῆ καὶ μονάχα ἐκεῖ, στὴ δεξιά ὄχθη τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Γάγγη, οἱ δυὸ παλαιοὶ πύργοι ποὺ ἔχουν καταληφθῆ ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες, ἀντιστέκονται. Πενήντα ἄνθρωποι, ἀποφασισμένοι νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ παραδοθοῦν, κλεισμένοι μέσα στὰ δυὸ αὐτὰ ὄχυρά, πολεμοῦν ἄγρια θερίζοντας κάθε ἐπίθεσι τῶν Ἀγγλων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Οἱ Ἰνδοὶ πατριῶτες ἔχουν κι' ἓνα ἄλλο ὄπλο, στὰ χέρια τους. Κρατοῦν τριάντα Ἀγγλους αἰχμαλώτους, στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικούς. Τοὺς ἔχουν συλλάβει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τριήμερης μάχης καὶ τοὺς κρατοῦν τώρα στοὺς δυὸ πύργους ὡς ὁμήρους...

Αὐτοὶ οἱ τριάντα αἰχμάλωτοι κάνουν τὸν Μάξγουελ νὰ φουσομανάῃ σὰν φάλαινα καὶ νὰ τρίζη κάθε τόσο τὰ δόντια. Ἐὰν δὲν ἦταν οἱ αἰχμάλωτοι στὴ μέση, ἤξερε αὐτὸς πόσο ὁμορφα θὰ τελείωνε αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι! Θὰ ἔστηνε μπροστὰ στοὺς πύργους δυὸ κανόνια καὶ θ' ἄρχιζε ἓναν ἄγριο

βομβαρδισμό. Μέσα σὲ μισὴ ὥρα, ὅλα θὰ ἦταν ἐν τάξει! Οἱ δυὸ πύργοι καὶ τό...περιεχόμενό τους θὰ εἶχαν γίνεϊ στάχτη καὶ σκόνη!...

— Μὰ τὸ Θεό!, γκρινιάζει κάθε τόσο καθὼς πηγαινοέρχεται στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτω στὸ Δελχί δὲν ἔχουν καθόλου μυαλὸ στὸ κεφάλι τους! Γιατὶ βέβαια, γιὰ νὰ ζητοῦν νὰ σώσω αὐτοὺς τοὺς τριάντα αἰχμαλώτους μέσα ἀπὸ τὰ χέρια αὐτῶν τῶν ἀνθρωποφάγων ληστῶν, θὰ πῆ πῶς τὸ λογικὸ τους σάλεψε καὶ δὲν τὸ ἔχουν καταλάβει! Γιατὶ δὲ μ' ἀφίνουν νὰ γκρεμίσω μὲ τὶς ὀβίδες αὐτὲς τὶς δυὸ σφηκόφωλιές; Κι' ἂν χαθοῦν τάχα τριάντα ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες δικοί μας, τί ἔγινε; Πφφφ! Μεγάλη ζημιὰ γιὰ τὴν αὐτοκρατορία! Ἐὰν εἶναι ποτὲ δυνατὸ ἡ κοσμοκράτειρα Μεγάλη Βρετανία νὰ δέχεται τέτοιους ἐξευτελισμοὺς γιὰ τριάντα αἰχμαλώτους! Ἐπρεπε ν'ἀμουνά ἐγὼ Ἀντιβασιλέας τῶν Ἰνδιῶν καὶ ν'ἀβλεπες!

Καθὼς πηγαινοέρχεται ὁμοῦς καί... παραιμιλάει κατεβαίνει μιὰ... μεγαλοφυῆς ἰδέα στὸ νοῦ του. Ἐνα σατανικὸ σχέδιο ἔρχεται στὸ μυαλό του. Τὰ μάτια του στενεύουν ἀπτότομα καὶ σταματᾷ τὸν περὶπατό του. Πατάει ἓνα κουμπὶ ποὺ ὑπάρχει ἀπάνω στὸ γραφεῖο του κι' ἓνας Ἀγγλος λοχίας ἐμφανίζεται, χαιρετῶντας μὲ σεβασμὸ στὴν πόρτα.

— Τί κάνει αὐτὸς ὁ νεαρὸς

άντάρτης; λοχία; τού λέει.

— Έννοείτε τόν Ταγκόρ;
ρωτάει εκείνος.

— Μάλιστα, αὐτὸν ἐννοῶ!

— Εἶναι δεμένος στὸ ὑπόγειο ὅπως διατάξατε καί... τραγουδάει!

— Τραγουδάει; Τί τραγουδάει; ρωτάει καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του ὁ Μάξγουελ.

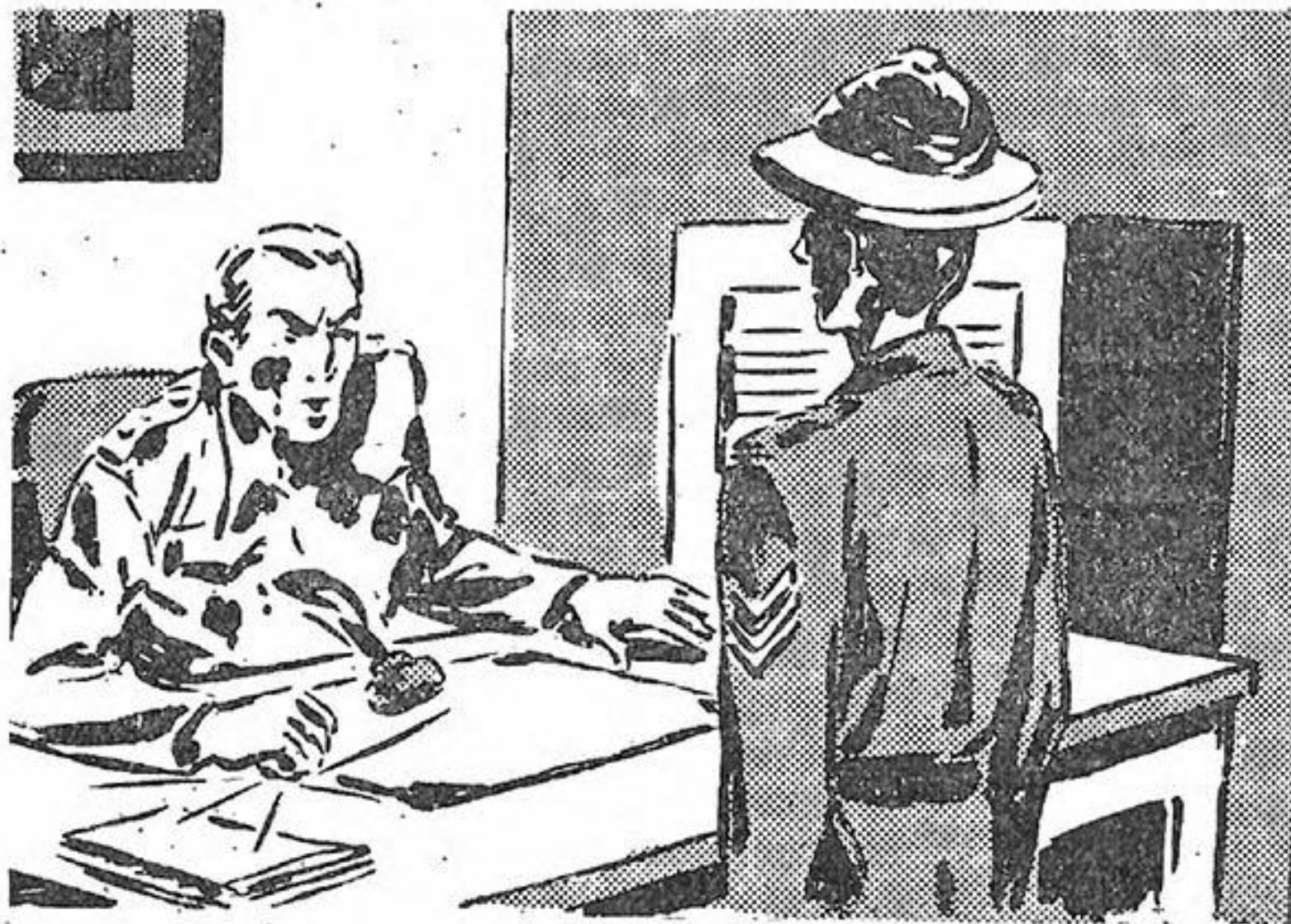
— Τὸν Ἑλληνικὸ Ἐθνικὸ Ὕμνο! Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένα... καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ. Τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ τραγούδι ἄπ' τὸν καιρὸ πού ὑπηρετούσα στὴν Κύπρο. Ἐκεῖ, βλέπετε, ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι εἶναι Ἕλληνες...

— Σκασμός!, οὐρλιάζει ξαφνικὰ καὶ βροντάει τὸ χέρι του ὁ λοχαγὸς στὸ τραπέζι.

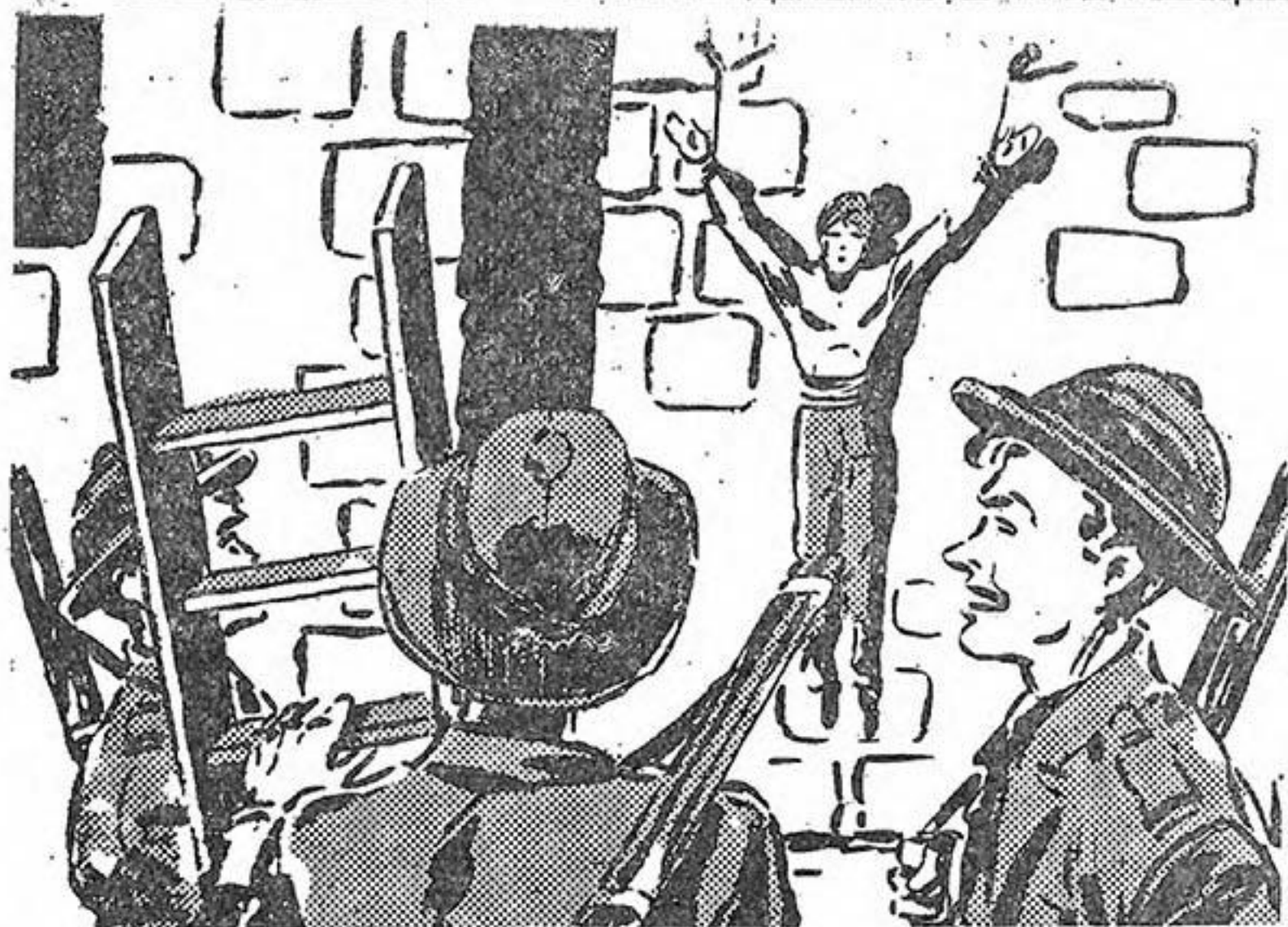
Ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς ὑπάρχουν Ἕλληνες στὴν Κύπρο; Μονάχα Ἄγγλοι ὑπάρχουν καὶ μερικοί... Τοῦρκοί!

Καὶ ξαναβροντάει τὸ χέρι του ὁ Μάξγουελ περισσότερο ἄγρια στὸ τραπέζι.

Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά διαμαρτύρεται ...τὸ μελανοδοχεῖο. Μὲ τὴν φοβερὴ γροθιά πού καταφέρνει ἐξαγριωμένος ὁ λοχαγὸς στὸ γραφεῖο του, τὸ μελανοδοχεῖο ἀνατινάσσεται στὸν ἀέρα καὶ τὸ περιεχόμενό του ἐκσφενδονίζεται στὰ μούτρα του! Ὁ Μάξγουελ πασαλειμμένος ἄπ' τὰ μελάνια, γίνεται ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη ἓνας ἀξιοθρήνητος ἀράπης! Ὁ λοχίας δαγκώνει τὰ χεῖλια του γιὰ νὰ μὴ

Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως διαμαρτύρεται καὶ τὸ... μελανοδοχεῖο καὶ ὁ Μάξγουελ γίνεται ἓνας ἀξιοθρήνητος ἀράπης!

‘Ο Ταγκόρ κρεμασμένος έξω από τὸν πύργο νοιώθει νὰ γάνη τὶς αἰσθήσεις του, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κρέμασαν κοροϊδεύουν...

γελάση μπροστὰ στὸ κωμικὸ αὐτὸ θέαμα καὶ τρέχει κοντὰ του.

— Μακρυὰ, λοχία!, διατάζει αὐτός. Μακρυὰ καὶ ἐτοιμάσου νὰ πᾶς στὸ στρατοδικεῖο! Καὶ... δέκα μέρες περιορισμὸ στὸ μελανοδοχεῖο ποὺ τόλμησε νὰ σηκώση βέβηλο χέρι ἐναντίον μου! Βιασπραγία κατ’ ἀνωτέρου! Κατάλαβες;

‘Ο Ἄγγλος ὑπαξιωματικὸς καταλαβαίνει ὅτι ὁ λοχαγὸς του, ποὺ ἔχει ἀπερίγραπτα χάλια, ἔπαθε ξαφνικὰ ναυρική κρίσι ἀπ’ ὅλες τὶς σκοτούρες αὐτὲς ποὺ ἔχει φορτωθῆ στὸ κεφάλι του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν καθησυχάση.

— Πρέπει νὰ κάνετε ἓνα

ντούς, κ..λοχαγέ, τοῦ λέει. Θὰ σᾶς κάνη καλό.

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΠΑΙΔΙ!

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ μιὰ γερὴ ψυχρολουσία, ὁ Μάξγουελ ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία του. Ἐχει καθαρῖσει τὸ πρόσωπό του ἀπ’ τὰ μελάνια κι’ ἔχει φορέσει μιὰ ἄλλη καθαρὴ στολή. Τώρα ποὺ ἠσύχασε λοιπὸν, στρογγυλοκάθεται πάλι στὸ γραφεῖο του καὶ ξαναθυμᾶται τὸ σχέδιό του. Ξαναχτυπάει τὸ κουδοῦνι καὶ ξαναεμφανίζεται στὴν πόρτα ὁ λοχίας.

— Φέρε μου ἀμέσως ἀπάνω αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο!, διατάζει.

Ὁ λοχίας φεύγει καὶ ξαναγυρίζει σὲ λίγο μαζί με τὸν Ταγκόρ. Τὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ εἶναι κλεισμένο δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες σ' ἓνα μπουντροῦμι, ἔχει χλωμὸ πρόσωπο. Μὰ ἡ στάσι του δείχνει πὼς δὲν φοβάται τὸν ἀξιωματικό, ποὺ τὸν κυττάζει μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπειλή. Αὐτὲς τὶς τελευταῖες σαρανταοχτὼ ὥρες ποὺ βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Μάξγουελ, ὑπέφερε ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ μαρτυρήσῃ ποὺ κρύβονται ἡ Ζανγκάρ καὶ ὁ Μαλαμπάρ. Γι' αὐτὸ τώρα ποὺ τὸν καλεῖ πάλι μπροστά του καταλαβαίνει πὼς καινούργια μαρτύρια πρόκειται ν' ἀρχίσουν. Ἀλλὰ ὁ Ταγκόρ ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασί του. Ἔχει σιδερένια θέλησι καὶ δὲν θὰ ὑποκύψῃ ὅ,τι κι' ἂν τοῦ κάνουν. Παραξενεύεται ὅμως καὶ κυττάζει μὲ ἀπορία τὸν Μάξγουελ, ὅταν ἀκούει τὰ πρῶτα του λόγια.

— Θὰ σοῦ κάνω μιὰ πρότασι, τοῦ λέει ὁ Ἄγγλος προσπαθώντας νὰ γλυκάνῃ τὴ φωνή του. Θέλεις νὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο;

Τὸ παιδί δὲν ἀπαντᾷ ἀμέσως. Προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ τί κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν φαινομενικὰ μεγαλόψυχη αὐτὴ πρότασι. Ξέρει καλὰ τί σατανᾶς εἶναι τοῦτος ὁ Ἄγγλος λοχαγός. Δὲν προσφέρει κάτι χωρὶς ἀντάλλαγμα. Ξέρει ἀκόμα πὼς δὲν κρατᾷ

ποτὲ τὶς ὑποσχέσεις του. Εἶναι σίγουρος λοιπὸν πὼς ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ στήσῃ κάποια παγίδα. Προσποιεῖται ὅμως πὼς δὲν καταλαβαίνει.

— Μιλᾶς σοβαρά, Μάξγουελ; ρωτᾷ.

— Πολὺ σοβαρά μιλάω. Θὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο, παρ' ὅλο ποὺ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ χάσω τὶς 12.000 ρούπιες ποὺ ἔχουν ἐπικηρύξει τὸ κεφάλι σου.

— Ὅλοι σας, τὸν τελευταῖο καιρὸ γίνατε πολὺ κουβαρντάδες καὶ ἀνοιχτοχέρηδες, λέει τὸ παιδί καὶ χαμογελάει. Κι' ὁ Ναντίρ - Χό, πρὶν μερικὲς μέρες, τὰ ἴδια μοῦ ἔλεγε, με τὴν διαφορά ὅτι ζητοῦσε νὰ τοῦ ὑποδείξω τὸ μέρος ποὺ ἔχει κρυμμένους τοὺς θησαυροὺς του ὁ μαχαργιάς Νιρούκτα. Ἐσὺ τί ἀντάλλαγμα ζητᾷς;

— Ἐγὼ θέλω κάτι πολὺ πιὸ εὔκολο, Ταγκόρ. Θὰ πᾶμε ὡς τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ μ' ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ θὰ ἔχη ἓνα μεγάφωνο. Θὰ σταθοῦμε ἔξω ἀπὸ τοὺς δυὸ πύργους, ποὺ κρατᾶνε ἀκόμα αὐτοὶ οἱ ληστές... οἱ ἐπαναστάτες ἤθελα νὰ πῶ, καὶ θὰ τοὺς πῆς δυὸ λόγια μονάχα. Ὑστερα θὰ εἶσαι ἐλεύθερος...

— Τί θὰ τοὺς πῶ, Μάξγουελ; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τὸν κυττάζει λοξά.

Ὁ Ἄγγλος ξεροβήχει.

— Νά, δηλαδή θὰ τοὺς πῆς ν' ἀφήσουν ἐλεύθερους τριάντα ἀξιωματικούς καὶ στρατιῶτες ποὺ κρατᾶνε αἰχμαλώτους.

Κι' ὕστερα νὰ παραδοθῶνε. Δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτα. Θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ ξαναγυρίσουν ἤσυχα στὰ σπίτια τους. Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ χαρίσω καὶ σὲ σένα τὴν ἐλευθερία σου. Δέχεσαι;

Ὁ Ταγκὸρ καταλαβαίνει τί πάει νὰ σκαρώσῃ ὁ Μάξγουελ. Δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς τίποτα ἀπὸ ὅσα λέει δὲν πρόκειται νὰ γίνουν. Θὰ πάρῃ τοὺς αἰχμαλώτους, θὰ συλλάβῃ τοὺς Ἰνδοὺς πατριῶτες, θὰ τοὺς τουφεκίσῃ καὶ μαζί τους θὰ τουφεκίσῃ κι' αὐτόν. Ὅλα τούτα περνοῦν διαστικὰ ἀπ' τὸ μυαλό του καὶ μπροστὰ στὰ μάτια του βλέπει ζωντανὴ τὴν παγίδα. Ὅμως δὲν τὸ δείχνει. Γι' αὐτὸν εἶναι μιὰ εὐκαιρία. Ἄν τὸν βγάλουν ἀπ' τὸ ὑπόγειο καὶ τὸν πᾶνε περίπατο ὡς τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Γάγγη, κανεὶς δὲν ξέρεي τί μπορεῖ νὰ συμβῆ...

— Δέχομαι!, λέει.

— Μπράβο! Τώρα ἄρχισες νὰ γίνεσαι καλὸ παιδί, Ταγκὸρ!, λέει χαρούμενα ὁ Ἄγγλος. Θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ πῶ;

— Ναί. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς...

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἓνα μεγάλο αὐτοκίνητο, ἐφωδιασμένο μ' ἓνα μηχανήμα μεγαφώνου, κατηφορίζει διασχίζοντας τοὺς δρόμους τοῦ Μπενάρες, πρὸς τὴ δεξιὰ ὄχθη. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο εἶναι ὁ Μάξγουελ, ὁ Ταγκὸρ καὶ κάμποσοι στρατιῶτες. Τὸ αὐτο-

κίνητο ἔχει μιὰ ἄσπρη σημαία μπροστὰ, σημεῖο πὼς οἱ ἐπιβάτες του φέρνουν εἰρηνικὲς προτάσεις. Πραγματικά, οἱ ἐπαναστάτες ποὺ εἶναι ὠχυρωμένοι στοὺς δυὸ πύργους, καθὼς τὸ βλέπουν, σταματοῦν τοὺς πυροβολισμούς. Εἶναι περίεργοι νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Τὸ καμιόνι μὲ τὴν ἄσπρη σημαία σταματᾷ μερικὰ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὰ δυὸ ὄχυρά καὶ πρῶτος ὁ Ἄγγλος λοχαγὸς ἀρχίζει νὰ μιλάῃ:

— Ἐδῶ λοχαγὸς Μάξγουελ!, λέει καὶ κρατᾷ μπροστὰ στὸ στόμα του τὸ μικρόφωνο ἐνῶ ἡ φωνή του πολλαπλασιάζεται σὲ ἔντασι καὶ μεταδίδεται ἀπ' τὸ μεγάφωνο. Σᾶς ὁμιλῶ ἐγώ, ὁ Μάξγουελ. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο δίπλα μου, βρίσκεται ὁ φίλος σας ὁ Ταγκὸρ. Εἶναι αἰχμάλωτός μου. Ξέρετε ὅλοι σας τί τὸν περιορίζει ἂν πάῃ στὸ Στρατοδικεῖο. Ἄλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ κάνω στραβὰ μάτια καὶ νὰ τὸν ἀφήσω ἐλεύθερο. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ σᾶς κάνω μιὰ τίμια πρότασι. Δέχομαι νὰ τὸν ἀνταλλάξω μὲ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ κρατᾶτε, ἀφοῦ ὅμως μοῦ ὑποσχεθῆτε πὼς θὰ παραδοθῆτε καὶ σεῖς. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς κανεὶς σας δὲν πρόκειται νὰ πάθῃ κακό...

Ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τῶν πύργων προβάλλουν τὰ κεφάλια πολλῶν Ἰνδῶν. Πολιορκημένοι ἐδῶ μέσα δὲν ξέρουν τὸ δυσάρεστο νέο. Γιὰ πρώτη φορὰ μαθαίνουν ὅτι τὸ τολμηρὸ Ἑλ-

ληνόπουλο, ὁ θρυλικὸς Ταγκὸρ, εἶναι αἰχμάλωτος τῶν Ἄγγλων. Μιὰ παγωνιά ἀπλώνεται στὶς καρδιές τους. Ἡ θλίψη γεμίζει τὰ πρόσωπά τους. Ψίθυροι σκορπίζονται μέσα στὰ ὄχυρά καὶ τὰ βλέμματα τῶν ἀποφασισμένων αὐτῶν πατριωτῶν, ποὺ ἔχουν ὀρκιστῆ νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς χώρας τους, πλημμυρίζουν ἀπὸ ἀπελπισία. Ὁ Ταγκὸρ εἶναι στὰ χέρια τοῦ Μάξγουελ. Ὁ Ταγκὸρ αἰχμάλωτος τῶν Ἄγγλων!

— Ποῦ εἶναι ὁ Ταγκὸρ; Θέλουμε νὰ δοῦμε τὸν Ταγκὸρ, νὰ μᾶς τὰ πῆ ὁ ἴδιος αὐτὰ ποὺ λὲς ἐσύ!, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν πύργο. Μπορεῖ νὰ μᾶς κοροϊδεύης.

Ὁ Μάξγουελ χαμογελάει. Καταλαβαίνει πῶς τὸ σχέδιό του θριαμβεύει. Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ ποὺ στέκει δίπλα του.

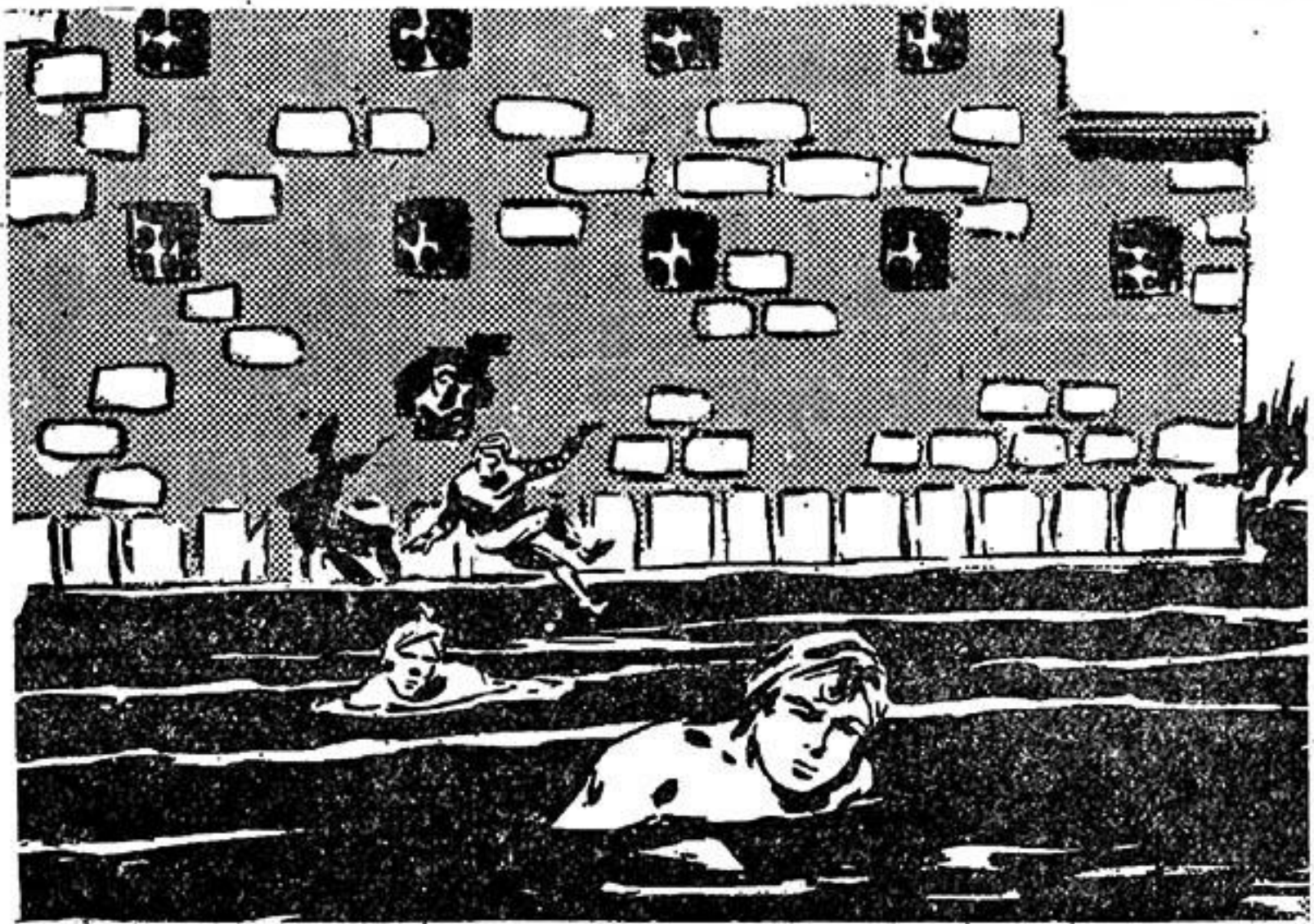
— Ἔλα λοιπόν! Ἡ σειρά σου νὰ τοὺς τὰ πῆς κι' ἐσύ!, τοῦ λέει. Δὲν πιστεύω νὰ κάνης κανένα λάθος.

— Μείνε ἤσυχος, Μάξγουελ!

Παίρνει τὸ μικρόφωνο στὰ χέρια. Γύρω του εἶναι πέντε στρατιῶτες μὲ ἐφ' ὄπλου λόγην. Οἱ ἀτσάλινες μύτες τῶν σπαθιῶν ἀγγίζουν τὸ κορμί του. Ὁ Μάξγουελ χαϊδεύει τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Βρίσκεται μέσα σ' ἓναν ἀδιαπέραστο κλοιό. Ἐναν κλοιὸ ποὺ προμηνύει τὸ θάνατο. Ἀλλὰ

Στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ Ταγκὸρ ἀρχίζει μὲ ἀγωνία ἢ προετοιμασία γιὰ τὴν ἀπόδρασι...

Τὰ μεσάνυχτα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν ἀθύρυβα στο ποτάμι...

τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν φοβάται. Ἔχει περάσει ἀπὸ πολλές καὶ χειρότερες μπόρες. Τὸ βλέμμα του παίρνει μιὰ παράξενη ἔκφρασι καὶ στὸ χλωμὸ πρόσωπό του σχεδιάζεται ἕνα χαμόγελο. Φέρνει τὸ μικρόφωνο μπροστὰ στὸ στόμα του.

— Ἴνδοὶ πατριῶτες!, φωνάζει καὶ ἡ φωνή του καθὼς βγαίνει ἀπ' τὸ μεγάφωνο μοιάζει σὰν βροντή. Ἴνδοὶ πατριῶτες, σὰς μιλάω ἐγώ, ὁ Ταγκόρ, τὸ παιδί ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ στάθηκα πάντα στὸ πλευρό σας καὶ ἀγωνίστηκα γιὰ τὴν ἐλευθερία σας...

Πενήντα πολεμιστὲς μὲ ἀξύριστα καὶ ἄγρια ἀπὸ τὸν σκληρὸ ἀγῶνα πρόσωπα ἔχουν σκύψει ἔξω ἀπὸ τὶς πολεμί-

στρες καὶ τὸν ἀκοῦνε. Πολλοί, ποὺ τὸν ἔχουν συναντήσει κι' ἄλλες φορές, τὸν ἀναγνωρίζουν. Τὸν βλέπουν ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες καὶ περιμένουν. Ὅλοι κρέμονται ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ὅτι τοὺς πῆ αὐτὸ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί, θὰ τὸ κάνουν.

— Ἐγὼ λοιπὸν ὁ Ταγκόρ, συνεχίζει τὸ Ἑλληνόπουλο, σὰς λέω πὼς πρέπει νὰ συνεχίσετε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία. Ἐμένα μὴ μὲ λογαριάσετε. Ἡ ζωὴ ἡ δική μου δὲν ἔχει καμμιά ἀξία μπροστὰ στὴ νίκη. Προσέξτε! Ὁ Μαξγουελ σὰς ἔχει στήσει παγίδα. Κάτω οἱ Ἀγγλοὶ!

Ξαφνικὰ ἡ φωνή του κόβεται. Ὁ Ἀγγλὸς λοχαγὸς ἔχει

ριχτή με λύσσα άπάνω του και σηκώνει τὸ πιστόλι του και τὸ κατεβάζει με δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Ταγκὸρ ὅμως, ποὺ περιμένει τούτη τὴν ἐπίθεσι, γέρνει πλάγια, ξεφεύγει τὸ χτύπημα και τὰ σιδερένια δάχτυλά του τυλίγονται σὰν μιὰ φοβερὴ τανάλια γύρω ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ ὠπλισμένου χεριοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, ἡ γροθιά του προσγειώνεται σὰν ἓνα σιδερένιο σφυρὶ ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια τοῦ Μάξγουελ. Ὁ Ἄγγλος κλονίζεται.

Τώρα ὅμως οἱ στρατιῶτες, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμή τὰ ἔχουν χάσει, συνέρχονται και ἐπιτίθενται με τὶς ξιφολόγχες. Τὸ κοφτερὸ ἀτσάλι ἀστράφτει στὸν ἀέρα και μερικὲς βλαστήμιες βγαίνουν ἀπὸ σφιχτὰ δόντια. Τὸ παιδὶ βλέπει τὸ θάνατο νὰ τὸν σημαδεύη ἀλλὰ δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία του. Μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι, γονατίζει και, χρησιμοποιώντας σὰν ἀσπίδα τὸν μισολιπόθυμο Μάξγουελ, ἀποκρούει τὴν ἐπίθεσι. Οἱ στρατιῶτες διστάζουν. Τώρα φοβοῦνται πὼς μιὰ ἀδέξια κίνησί τους μπουρὲ νὰ σκοτώσῃ τὸ λοχαγὸ τους και στέκουν ἀκίνητοι, κυττάζοντας με μάτια γεμάτα λύσσα τὸ ἄφοβο Ἑλληνόπουλο.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἀπὸ τοὺς πύργους οἱ Ἰνδοί, ποὺ παρακολουθοῦν με κομμένη ἀνάσα τὴν ἀνιση αὐτὴ πάλῃ, ξεσποῦν σὲ ἄγριες κραυγές.

— Ἀπάνω τους, Ταγκὸρ! Κουράγιο, Ταγκὸρ!

— Μὴν τοὺς φοβάσαι, Ἑλληνα!

— Κράτα γερὰ τὸν Ἑγγλέζο και πήδα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, Ταγκὸρ!

Τὸ παιδὶ δὲν περιμένει νὰ τοῦ τὸ ποῦν. Ξέρει τί ἔχει νὰ κάνῃ. Σέρνοντας πάντα μαζί του σὰν ἀσπίδα τὸν Μάξγουελ, ἐπισθοχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ καμιονιοῦ. Οἱ στρατιῶτες τὸν παρακολουθοῦν με τὸ βλέμμα, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ πυροβολήσουν. Φτάνει στὴν ἔξοδο κι' ἐτοιμάζεται νὰ σαλτάρῃ. Ὅμως ξαφνικά, καθὼς τινάζεται στὸν ἀέρα, νοιώθει ἓνα δυνατὸ χέρι νὰ τυλίγεται στὰ πόδια του. Ὁ Ἄγγλος λοχαγὸς ἔχει συνέλθει και με μιὰ μελετημένη ἀπὸ πρὶν κίνησι, φουχτιάζει τοὺς ἀστραγάλους τοῦ παιδιοῦ και τὰ δάχτυλά του τυλίγονται γύρω τους σὰν μιὰ φοβερὴ ἀρπάγη. Τὸ κορμὶ τοῦ Ταγκὸρ μένει μετέωρο γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα στὸν ἀέρα κι' ὕστερα κουλουριάζεται σὰν λάστιχο και ξετυλίγεται με δύναμι, σχεδὸν ἀμέσως. Ἡ ὄρμη εἶναι τέτοια, ποὺ παρασύρει στὸ ἔδαφος κι' ἐκεῖνον ποὺ τὸ κρατάει. Πέφτουν κι' οἱ δυὸ στὸ χῶμα και παλεύουν ἀπεγνωσμένα.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὸ πληρώσῃς με τὴ ζωὴ σου, βρωμοέλληνα!, γρυλλίζει ὁ ἀξιωματικός.

— Σοῦ ἔχω πῆ νὰ μὴ βρίζης!, μουγγρίζει τὸ παιδί.

Νά, λοιπόν, για να μάθης ποιός είναι ο βρωμοέλληνας!

Η γροθιά του τινάζεται απότομα και αυτή τη φορά τσακίζει για καλά τη μύτη του Μάξγουελ. Τα αίματα γεμίζουν το πρόσωπο του Άγγλου.

— Βοήθεια! Μὲ σκοτώνουν! Στα όπλα όλος ο λόχος! Πιάστε τον!

Οί στρατιώτες τώρα δὲν διστάζουν. Ρίχνονται ανάμεσα σὲ κείνους που κυλιούνται στο χῶμα και παίρνουν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ έξαγριωμένου Ταγκόρ τὸν άξιωματικό τους. Τὸ Ἑλληνόπουλο τινάζεται ὀρθό. Τώρα πρέπει νὰ παλέψη με πολλούς. Είναι έντελῶς άοπλος και ἐκείνοι είναι βαρειά όπλισμένοι. Ὅμως δὲν διστάζει. Ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του και σαλτάρει πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς μικρόσωμου στρατιώτη. Μὲ μιὰ γροθιά τὸν άνατρέπει, πηδάει πάνω ἀπὸ τὸ κορμί του και αρχίζει νὰ τρέχη. Μερικὲς σφαίρες σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἄλλα δὲν ἔχει καιμιὰ διάθεσι νὰ σταματήση.

— Ἄλτ!

Μιὰ φωνὴ βαρειὰ διατάζει. Ἐχει ξεχάσει ὅτι ὀλάκερος ο χῶρος γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ πύργους είναι κυκλωμένος ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Ξέφυγε ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ Μάξγουελ, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρει νὰ ξεφύγη ἀπὸ τοὺς άλλους. Σηκώνει τὰ μάτια και καρφώνεται άκίνητος στη θέση του. Ἄπὸ μπροστὰ ἔρχονται

τρέχοντας κατ' ἀπάνω του και τοῦ κλείνουν τὸ δρόμο ἕνα πλήθος ἀπὸ στρατιώτες, που ἔχουν τὰ δάχτυλα στην σκανδάλη τῶν όπλων. Ἄπὸ πίσω τὸν κυνηγοῦν ο Μάξγουελ, που κρατάει τή...μύτη του νὰ σταματήση τὸ αίμα, και οί άλλοι. Είναι μεταξύ δύο πυρῶν. Δὲν μπορεί νὰ κάνη τίποτα. Ἐνας κρύος ιδρώτας μουσκεύει τὸ μέτωπό του κι ἕνα χέρι τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. Θὰ τὸν πιάσουν και θὰ τὸν ρίξουν πάλι στο σκοτεινὸ υπόγειο. Οί ἐλπίδες πὼς μπορούσε νὰ ξεφύγη σβύνουν ἢ μιὰ μετὰ τὴν άλλη...

ΣΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΑΛΛΑ ο Μάξγουελ ἔχει κάτι πολὺ χειρότερο στο νοῦ του. Μὲ άγρια φωνὴ διατάζει:

— Πιάστε τον και δέστε τον άμέσως! Τώρα θὰ μάθουν ὅλοι πὼς πρέπει νὰ φέρνονται στοὺς ληστές!

Τὸ παιδί, κυκλωμένο ἀπὸ τοὺς στρατιώτες, δὲν δοκιμάζει πιά ν' αντίσταθῆ. Τὸ καταλαβαίνει κι' ο ἴδιος ὅτι κάθε προσπάθεια είναι καταδικασμένη σὲ άποτυχία. Ἄφινει λοιπόν νὰ τὸν δέσουν. Κι' ὅταν τὸν δένουν, ο λοχαγὸς λυσσασμένος για τὸ στραπατσάρισμα τῆς μύτης του, σηκώνει τὸ χέρι και τοῦ καταφέρει δυὸ δυνατὰ ραπίσματα στο πρόσωπο.

— Εἶσαι δειλὸς και γελοίος!, γρυλλίζει ο Ταγκόρ,

Ἐγὼ δὲν θὰ χτυπούσα ποτέ ἕναν ἄνθρωπο δεμένο καὶ ἀνίκανον ν' ἀμυνθῆ.

— Σὲ λίγο δὲν θὰ μπορῆς νὰ μιλάς!, τὸν εἰρωνεύεται ἑκεῖνος.

— Κάποτε ὅμως θαρθῆ κι' ἡ σειρά σου!, ἀποκρίνεται ἀφοβα τὸ παιδί. Οἱ Ἴνδοὶ πατριῶτες θὰ σοῦ τὸ πληρώσουν μιὰ μέρα...

— Τώρα οἱ φίλοι σου «Ἴνδοὶ πατριῶτες» θὰ ἀπολαύσουν ἕνα πρώτης τάξεως θέαμα!, λέει ὁ Μάξγουελ κι' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του. Κάνε λίγη ὑπομονή!

Ἔστερα γυρίζει στοὺς στρατιῶτες.

— Ἐμπρός, πάρτε τον κι' ἐλάτε μαζί μου. Θὰ τὸν στήσουμε ἔξω ἀπὸ τοὺς πύργους καὶ μπροστὰ στοὺς Ἴνδούς, ποὺ θὰ κυττάζουν ἀπ' τὶς πολεμίστρες, θὰ τὸν τουφεκίσουμε. Ἴσως αὐτὸ ποὺ θὰ δοῦν νὰ τοὺς βάλῃ μυαλό!

Οἱ στρατιῶτες βάζουν στὴ μέση τὸ δεμένο Ἑλληνόπουλο καὶ μὲ σπρωξιὲς καὶ βάναισα χτυπήματα τὸ ὀδηγοῦν πρὸς τὸ μέρος τῶν ὀχυρῶν. Οἱ Ἴνδοὶ ἐπαναστάτες, ποὺ βλέπουν τὸ ἥρωϊκὸ παιδί πάλι αἰχμάλωτο στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων, σφίγγουν τὰ δόντια. Δὲν ξέρουν τί πρέπει νὰ κάνουν. Καμμιά βοήθεια δὲν μποροῦν νὰ τοῦ δώσουν. Ἄν πυροβολήσουν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται, ὑπάρχει κίνδυνος οἱ σφαῖρες τοὺς νὰ πετύχουν τὸν Ταγκὸρ καὶ τότε θὰ εἶναι σὰν

νὰ σκοτώνουν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους. Φοβερὲς βλαστήμιες ἐκτοξεύονται ἐναντίον τῶν Ἄγγλων.

— Ντροπὴ σας. φωνάζουν. Εἶναι αἴσχος νὰ χτυπᾶτε ἕνα παιδί, ποὺ ἔχει δεμένα τὰ χέρια. Ἄν θέλετε, ἐλάτε νὰ παλαίψετε μαζί μας! Ντροπή!

Ὁ Ταγκὸρ ἀκούει τὶς κραυγὲς καὶ στέλνει ἕνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ μέρος ἐκείνων, ποὺ σὲ λίγο θὰ παρακολουθήσουν τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Τώρα ποὺ νοιώθει νὰ πλησιάζουν οἱ τελευταῖες τοῦ στιγμῆς, ὁ νοῦς του γυρίζει στὰ πιὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα. Στὴν ὀμορφὴ Ζανγκάρ, στὸν γίγαντα Μαλαμπάρ, στὸν μαχαράγια Νιρούκτα καὶ σ' αὐτὸν τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο, τὸν Γκάλεμ, τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν. Στὸ στήθος του ἔχει κρεμασμένο πάντα τὸν μικρὸ χρυσὸ σταυρὸ ποὺ τοῦ χάρισε τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδε. (*)

— Ἐχε πάντα μαζί σου αὐτὸ τὸ σταυρὸ γιὰ φυλαχτό, τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ προστατεύῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Καὶ τώρα, αὐτὴ τὴν τελευταία στιγμὴ, ξαναθυμᾶται τὸ σταυρὸ καί, καθὼς τὸν σπρώχνουν στὸν τοῖχο, κάνει μιὰ προσευχὴ μέσα του. «Θεέ μου, παρακαλεῖ. Βοήθησέ με νὰ σωθῶ ἀπ' τὶς σφαῖρες. Εἶ-

(*) «Διάβασε τὸ τεῦχος «Παιχνίδι μὲ τὸν Θάνατο».

μαι τόσο μικρός ακόμα. Μόλις έκλεισα τὰ δεκάξη μου χρόνια. "Αφησέ με νὰ μεγαλώσω. Νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς πάντα καλὲς πράξεις θὰ κάνω στὴ ζωὴ μου...»

Τὰ βλέπει ὅλα γύρω του σὰν ἓνα φοβερὸ ἐφιάλτη. Ἀκούει τὶς φωνὲς τῶν Ἀγγλων, βλέπει τὸν Μάξγουελ πού τὸν κυττάζει κοροϊδευτικὰ καὶ δίνει διαταγές, νοιώθει νὰ τὸν σπρώχνουν καὶ νὰ τὸν βρίζουν κι' ἀπὸ μακριὰ ἀπέναντί του ξεχωρίζει στὶς ἐπάλξεις τὰ πρόσωπα τῶν Ἰνδῶν φίλων του, πού παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία καὶ θλίψη τὶς προετοιμασίες. Ἔχουν καταλάβει τώρα τί πρόκειται νὰ γίνη. Μιὰ ἄγρια ἀναταραχὴ ἀπλώνεται μέσα στοὺς πύργους!

— Θὰ τουφεκίσουν τὸν Ταγκόρ!

Ἡ εἶδησι, πού μεταδίδεται ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἀνάμεσα στοὺς πολιορκημένους, στὴν ἀρχὴ φαίνεται ἀπίστευτή. Ὑστερα ὅμως βλέπουν.

— Θὰ τουφεκίσουν τὸ παιδί ἀπ' τὴν Ἑλλάδα! Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε!

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τελειώνουν ὅλες οἱ προετοιμασίες. Τὸ ἀπόσπασμα ἔχει παραταχθῆ ἀπέναντι στὸν Ταγκόρ. Τὸ παιδί νοιώθει τὸν θάνατο νὰ πλησιάζη μὲ γοργὰ βήματα. Ἀκούει τὸν Μάξγουελ πού διατάζει:

— Ἐπὶ σκοπόν!

Οἱ στρατιῶτες φέρνουν τὰ ὅπλα στὸ ὕψος τῶν ὤμων καὶ σημαδεύουν. Οἱ σκοτεινὲς κάν-

νες σημαδεύουν τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ. Τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα.

— Ζήτω ἢ Ἑλευθερία!, φωνάζει.

Ὁ Μάξγουελ ἀφρίζει. Σηκώνει τὸ χέρι. Ὁ Ταγκόρ νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη δυνατὰ. Μιὰ λέξι ἀκόμα. Μόλις κατεβάσῃ τὸ χέρι ὁ Μάξγουελ. Ἡ λέξι «πῦρ!» καὶ ὕστερα ὅλα θὰ τελειώσουν.

Μὰ ξαφνικὰ κάτι γίνεται καὶ τὸ χέρι τοῦ λοχαγοῦ μένει μετέωρο στὸν ἀέρα. Κάποιος σκαρφαλώνει μέσα ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου κρατῶντας μιὰ ἄσπρη σημαία στὰ χέρια του. Εἶναι ἓνας μεγαλόσωμος Ἰνδὸς καὶ φαίνεται πῶς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολιορκημένων ἐπαναστατῶν.

— Μιὰ στιγμή, Μάξγουελ!, ἀκούγεται ἡ βαρεῖα φωνὴ του.

Ὁ Μάξγουελ γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ κυττάζει τὸν ἄνθρωπο πού φωνάζει.

— Μιὰ στιγμή!, συνεχίζει ἐκεῖνος. Σὲ προειδοποιούμε γιὰ νὰ τὸ ξέρης! "Αν τουφεκίσῃς αὐτὸ τὸ παιδί, θ' ἀνατινάξουμε καὶ τοὺς δυὸ πύργους στὸν ἀέρα. Θὰ χαθοῦμε φυσικὰ κι' ἐμεῖς, ἀλλὰ μαζί μας θὰ πάrouμε στὸ θάνατο καὶ τοὺς τριάντα Ἑγγλέζους αἰχμαλώτους. Σὲ προειδοποιῶ γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν κι' οἱ στρατιῶτες πού ἔχεις μαζί σου. "Αν πειράξῃς ἔστω καὶ μιὰ τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Ταγκόρ, θὰ εἶσαι ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατο τῶν τριάντα συμπατριωτῶν σου καὶ γι' αὐτὸ

θα δώσης σίγουρα λόγο στους άρχηγούς σου!

Ο λοχαγός νοιώθει ένα σφάχτη στην καρδιά και σφίγγει με λύσσα τὰ δόντια. Τούτη η άπειλή του δένει τὰ χέρια! Του ξαναφέρνει στο νου την άυστηρή διαταγή που του έχουν δώσει: «Με κάθε τρόπο να σώση τους αίχμαλώτους!» Το αίμα μαζεύεται στο πρόσωπό του και η τραυματισμένη μύτη του γίνεται...σάν μελιτζάνα. Βρίσκεται πραγματικά σε πολύ δύσκολη θέση.

— Παραδοθήτε!, ούρλιάζει.

— Άκουσες την προειδοποίηση!, αποκρίνεται ψύχραιμα ο άρχηγός των πολιορκημένων. Άν πειράξης τον Έλληνα, τριάντα Έγγλέζοι αξιωματικοί και στρατιώτες θα τὸ πληρώσουν με τὴ ζωὴ τους! Γειά σου, Μάξγουελ!

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

Ο ΤΑΓΚΟΡ χαιμογελάει. Βλέπει τὸν Άγγλο να φυσσομανάη και να ὀϊνη διαταγή στους στρατιώτες να κατεβάσουν τὰ ὄπλα. Ευχαριστεῖ ἀπὸ μέσα του τὸ Θεὸ που εἰσάκουσε τὴν προσευχή του και περιμένει. Ο Μάξγουελ πηγαινοέρχεται σαν λυσσασμένος σκύλος, παραμιλάει και χειρονομεί. Ἐπ' ἀπειρον λοιπὸν θα τὸν κάνει μαύρο στο ξύλο αὐτὸ τὸ παιδί, χωρίς αὐτὸς να μπορῆ να ἐκδικηθῆ; Εἶναι φοβερὸ για τὴν αξιοπρέπεια τοῦ βρεττα-

νικοῦ στρατοῦ ἐπὶ τέλους να τὸν δένουν κάθε τόσο και να μὴ μπορῆ να τιμωρήση ἕνα... ἕνα... βρωμοέλληνα! Ξαφνικὰ σταματάει. Μιὰ καινούργια μεγαλεπήβολη ιδέα τοῦ ἔρχεται στο νου.

— Τώρα θα σας κάνω ἐγὼ, γουλλίζει, να σταματήσετε τὶς ἀπειλές και να πάψετε να με φοβερίζετε για τοὺς αίχμαλώτους...

Κάνει μερικὲς βόλτες ἀκύμη, καταστρώνει σε ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ σχέδιο στο μυαλό του και σταματάει.

— Ἐλα ἐδῶ, λοχία!, φωνάζει.

Τὸν παίρνει ἰδιαίτερος και τοῦ δίνει χαμηλόφωνα διάφορες ὁδηγίες. Ὅταν τελειώνει, ρωτάει:

— Κατάλαβες λοιπὸν, τί ἔχεις να κάνης, λοχία;

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ. Κατάλαβα.

— Λοιπὸν σύντομα να τελειώνουμε, πρὶν βραδυάση!

Ἐστερα ἀπὸ λίγο, τρεῖς στρατιώτες προχωροῦν με προφυλάξεις πρὸς τὸν ἕνα πύργο, ἔχοντας μαζί τους μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα. Τὴν στερεώνουν στον τοῖχο, ἀνεβαίνουν και καρφώνουν σε ὕψος πέντε πάνω κάτω μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος, δυὸ μεγάλα ἀγκιστρωτὰ καρφιά. Ἐστερα, ἀπαμακρύνονται πάλι με προφυλάξεις και ἐπιστρέφουν στη θέση τους. Τότε ὁ λοχίας πλησιάζει τὸν Ταγκόρ.

— Θα περάσης ὠραία!, τοῦ λέει με κοροϊδευτικὸ τρό-

πο. Ὁ λοχαγὸς βρῆκε ἕναν ὠραῖο τρόπο νὰ διασκεδάσῃ τὴν παρέα σου! Ἔλα μαζί μου!

Τὸ παιδί δὲν καταλαβαίνει ἀμέσως. Ὅταν ὁμῶς βλέπει νὰ τὸν σπρώχνουν βάνουσα καὶ νὰ τὸν ὀδηγοῦν στὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὅπου εἶναι καρφωμένα τὰ ἀγκυστρωτὰ καρφιά, νοιώθει ἕνα παγωμένο ρίγος νὰ διατρέχῃ τὸ κορμί του. Δοκιμάζει ν' ἀντισταθῇ, μὰ ἔτσι δαμένον καθὼς τὸν ἔχουν, εἶναι ἀδύνατο. Οἱ στρατιῶτες καὶ ὁ λοχίας τὸν κρατοῦν τώρα καὶ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ κινηθῇ. Στὴν ἀρχή, τοῦ λύνουν τὰ χέρια καὶ τὰ χωρίζουν. Δὲν ὑπάρχει τώρα λόγος νὰ εἶναι δεμένα καὶ τὰ δυὸ μαζί. Ὑστερα τοῦ περνοῦν δυὸ θηλειῆς ἀπὸ χοντρὸ σκοινὶ στὸν καρπὸ τοῦ κάθε χεριοῦ. Κατόπιν δένουν στὰ ἀγκυστρωτὰ καρφιά τὶς ἄλλες δυὸ ἄκρες τοῦ σκοινιοῦ καὶ τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκεται κρεμασμένο μὲ τὴ ράχη στὸν τοῖχο τοῦ πύργου. Τὰ χέρια ψηλὰ καὶ τὰ πόδια στὸ κενό.

Τοῦτο τὸ κρέμασμα τοῦ προκαλεῖ φοβεροὺς πόνους. Παρ' ὅλο πὺ τὸ γυμνασμένο κορμί του ἔχει ὑποφέρει πολλὰ ὡς τώρα, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι σὰν νὰ ξεβιδώνεται. Στιγμὲς - στιγμὲς, ἔχει τὴν ἐντύπωση πὺς θὰ ξεκολλήσουν τὰ χέρια ἀπὸ τοὺς ὠμούς καὶ τὸ ὑπόλοιπο κορμί θὰ κατρσकुλήσῃ βαρεῖα στὸ χῶμα. Πονάει, ἀλλὰ δὲν φωνάζει. Δαγκώνει τὰ χεῖλια γιὰ νὰ μὴ βγῇ

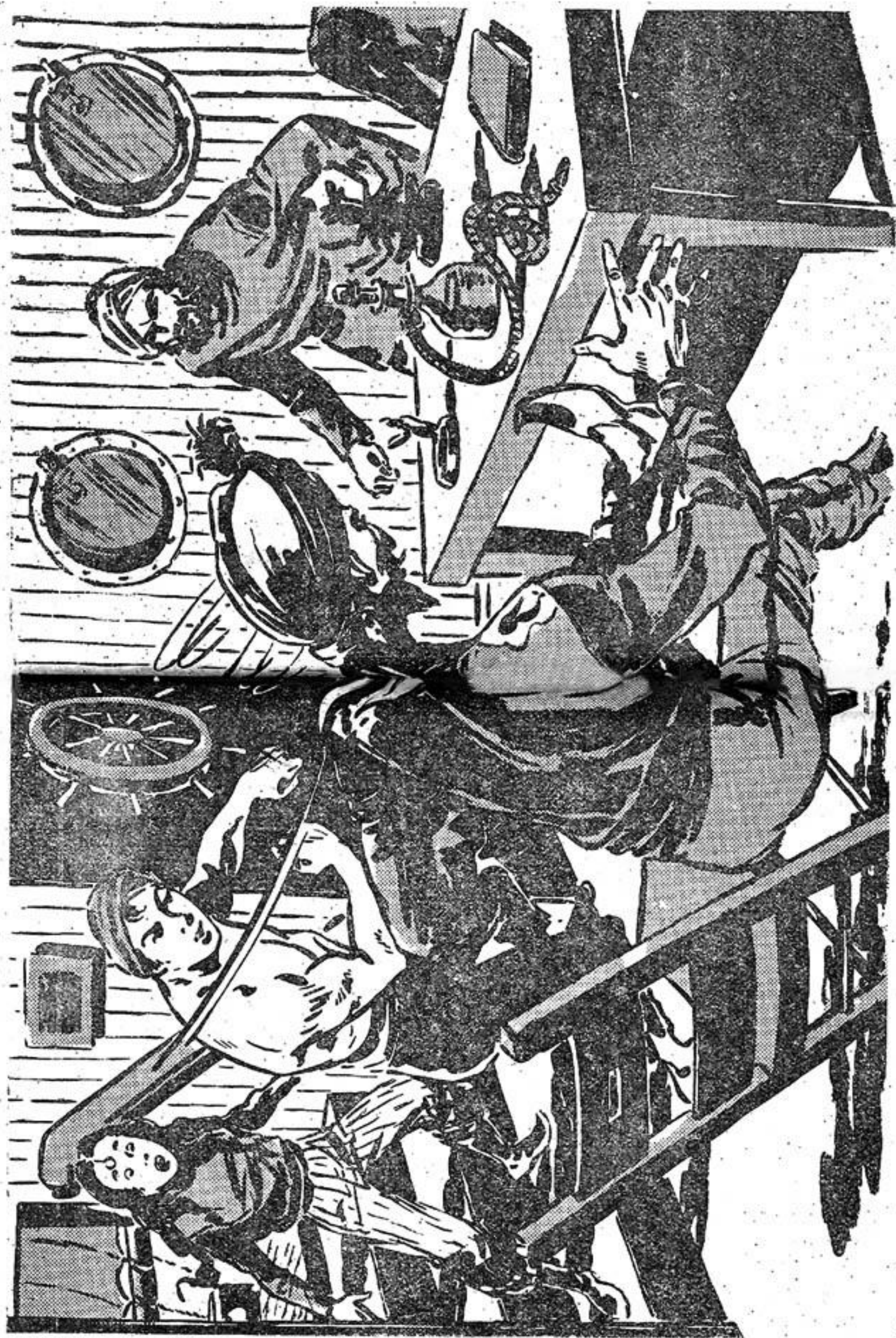
κανένα βογγητὸ πόνου ἀπὸ τὸ στόμα του.

Οἱ στρατιῶτες ἀπομακρύνονται καὶ βλέπει ἀπὸ μακρὰ τὸν Μάξγουελ νὰ χαμογελάῃ ἀπαίσια. Ὑστερα, τὸν βλέπει νὰ μπαίνει στὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ μεγάφωνο καὶ νὰ παίρνῃ τὸ μικρόφωνο στὰ χέρια. Ἀρχίζει νὰ μιλάῃ.

— Ἐδῶ Μάξγουελ!, φωνάζει. Προσοχὴ ἀπὸ τοὺς πύργους! Σὰς ἰμιλεῖ ὁ λοχαγὸς Μάξγουελ καὶ ἀκούστε τί θὰ σὰς πῇ...

Ἀπὸ τὶς πολεμίστρες φανερώνονται πάλι μερικὰ κεφάλια τῶν πολιορκημένων. Κυττάζουν καὶ περιμένουν μὲ περιέργεια ν' ἀκούσουν τί θὰ τοὺς πῇ.

— Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, συνεχίζει ἐκεῖνος, θὰ πάψετε νὰ κοκορεύεστε! Ὁ φίλος σας ὁ Ταγκὸρ εἶναι κρεμασμένος ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ πύργου. Σὲ περίπτωσι πὺ θὰ δοκιμάσετε ν' ἀνατινάξετε τὰ ὠχυρὰ στὸν ἀέρα, ὁ τοῖχος θὰ γκρεμιστῇ καὶ ὁ Ἑλληνας θὰ γίνῃ σκόνῃ μαζί σας. Δὲν εἶναι ἔξυπνο σχέδιο; Σὰς ἔκανα τὸ χατήρι καὶ δὲν τὸν τουφέκισα. Βρῆκα ὁμῶς ἕναν καλύτερο τρόπο νὰ σὰς δέσω τὰ χέρια. Τώρα δὲν μπορείτε νὰ βλάψετε τοὺς αἰχμαλώτους, γιὰτὶ ξέρετε ὅτι θὰ σκοτώσετε καὶ τὸν φίλο σας. Λοιπὸν παραδοθῆτε ὅσο εἶναι καιρὸς καὶ ἐλευθερώστε τοὺς Ἀγγλοὺς πὺ κρατᾶτε. Διαφορετικὰ, ἡ πολιορκία θὰ συνεχισθῇ. Σὲ λίγο θὰ σὰς σωθοῦν τὰ πυ-

Καὶ ξαφνικὰ ὁ Ταγκὸρ πραγματοποιοῖ μιά κεραυνοβόλα ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν.

ρομαχικά και τὰ τρόφιμα. Νερό δὲν ἔχετε. Μὴν κάνετε λοιπὸν τοὺς πεισματάρηδες. Σᾶς προειδοποιῶ ἀκόμη πὼς ὅποιον ἀπὸ τοὺς δυὸ πύργους κι' ἂν τινάξετε στὸν ἀέρα, ὁ Ταγκὸρ θὰ εἶναι τὸ πρῶτο θῦμα σας. Οἱ πύργοι εἶναι πλάϊ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο καὶ ἡ ἔκρηξι θὰ τοὺς γκραμίση καὶ τοὺς δυὸ μαζί... Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ παραδοθῆτε. Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἡ ἀνακωχὴ λήγει. Θὰ κατεβάσω τὴν ἄσπρη σημαία ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἡ μάχη θ' ἀρχίση.

— Ζήτω οἱ Ἐλεύθερες Ἰνδίες!, ἔρχεται σὰν βροντὴ ἀπὸ τὰ στόματα τῶν πολιορκημένων ἢ ἀπάντησι. Καλύτερα ὁ θάνατος παρὰ ἡ σκλαβιά...

Ὁ Μάξγουελ ξυνίζει τὰ μούτρα του καὶ ἀφίνει τὸ μικρόφωνο. Τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνεται καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅταν κατεβαίνει ἡ ἄσπρη σημαία, ἀρχίζει ἡ μάχη...

Η ΜΑΧΗ ΜΑΙΝΕΤΑΙ

 ΕΚΑ λυσσασμένες ἐπιθέσεις τῶν Ἀγγλῶν ἀποκρούονται. Οἱ ἐπαναστάτες, ὠχυρωμένοι γερὰ στοὺς πύργους, στέλνουν καφτὰ μολύβια στὸ στρατὸ τοῦ Μάξγουελ ποὺ κάθε τόσο, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐξόρμησι, ἀναγκάζεται νὰ ὀπισθοχωρῇ. Οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν κάμποσους τραυματίες, ἀλλὰ οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουν νεκροὺς καὶ πολὺ περισσότερους τραυματισμένους. Οἱ σφαῖρες τῶν αὐτομάτων

καὶ τὰ βλήματα τῶν πολυβόλων διασταυρῶνονται στὸν ἀέρα καὶ σφυρίζουν τὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου. Πολλὲς σφαῖρες χτυποῦν καὶ γδέρνουν τὸν τοῖχο, γύρω ἀπὸ τὸν Ταγκὸρ. Ἔτσι κρεμασιμένος καθὼς εἶναι, μὲ φοβεροὺς καὶ ἀβάσταχτους πόνους σ' ὀλάκερο τὸ κορμί, περιμένει μὲ ἀγωνία τὸ τέλος τῆς μάχης. Ἄν νικήσουν οἱ φίλοι του τὸ φριχτὸ μαρτύριο θὰ τελειώσῃ. Ἄν ὅμως ὄχι, καταλαβαίνει πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντέξῃ πολὺ. Οἱ δυνάμεις του τὸν ἀφίνουν καὶ φοβᾶται πὼς θὰ λιποθυμήσῃ. Καὶ ξέρεي καλὰ πὼς ὁ Μάξγουελ θὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ ὅσο νὰ πεθάνῃ.

Οἱ πολεμιστὲς τοῦ πύργου βρίσκονται σὲ ὕψος ἑπτὰ μέτρων ἀπ' τὸ κεφάλι του. Κάθε τόσο ἀκούει τοὺς Ἰνδοὺς ποὺ σκύβουν καὶ τοῦ φωνάζουν νὰ κἀνὴ κουράγιο. Τοὺς ἀκούει, ἀλλὰ νὰ τοὺς δῆ δὲν μπορεί. Δὲν ἔχει τὴ δύναμι οὔτε ν' ἀπαντήσῃ. Μιὰ δυνατὴ ἐξάντλησι τὸν παιδεύει... Δυὸ τρεῖς ἀπόπειρες ποὺ γίνονται νὰ τὸν τραβήξουν ἀπὸ πάνω μὲ κάποιον γάτζο, δὲν πετυχαίνουν. Οἱ δυὸ Ἰνδοὶ ποὺ ἔχουν ἀναλάβει αὐτὴ τὴ δουλειά, πληγώνονται ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν Ἀγγλῶν βαρειά...

Τώρα νυχτώνει. Τὸ σκοτάδι ἀρχίζει νὰ σκεπάζῃ τὴν πόλι τοῦ Μπενάρες καὶ τὰ νερά τοῦ ἱεροῦ Γάγγη παίρνουν ἓνα σκοῦρο μολυβὶ χρῶμα. Μὲ τὴ νύχτα ποὺ ἔρχεται, ἡ μάχη χάνει τὴν ἀγριότητά της

καί, όταν βγαίνουν τὰ πρῶτα ἀστέρια, σταματάει ἐντελῶς.

— Αὔριο τὸ πρῶτ' ἄλλοι!, διατάζει ὁ Μάξγουελ. Αὔριο θὰ τοὺς χορέψουμε γιὰ καλὰ τοὺς φίλους μας! Τί θὰ κάνουν; Θὰ παραδοθοῦν, γιατί θὰ λυσοσάξουν ἀπὸ τὴν πείνα.

— Μὲ τὸν Ταγκόρ τί θὰ γίνῃ; ρωτᾷ ὁ λοχίας.

— Θὰ τὸν ἀφήσετε ἐκεῖ κρεμασμένο, ὅσο πού νὰ ψοφήσῃ σὰν σκυλί!

— Ὑστερα ἀλλάζει ὕφος.

— Πῶς βλέπεις τὴ μύτη μου, λοχία;

Ὁ λοχίας τὸν κυττάζει προσεκτικὰ καὶ δαγκώνει τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μάξγουελ ἔχει πραγματικὰ μιὰ ἐξαιρετικὰ γελοία ἐμφάνισι ἀπὸ τὶς γροθιές πού τοῦ ἔχει δώσει ὁ Ταγκόρ.

— Ἡ μύτη σας εἶναι...λίγο στραπατσαρισμένη, λέει ὁ λοχίας. Πρέπει νὰ τὴν προσέξετε. Δὲν μπορείτε νὰ γυρίσετε στὸ Δελχί μὲ τέτοια μύτη. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας θὰ στενοχωρηθῇ πολὺ!

— Θὰ πάω σὲ κανένα γιατρὸ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Τὸ πρῶτ' ἄλλοι θὰ εἶμαι πάλι ἐδῶ νὰ ξαναρχίσουμε τὴ μάχη.

— Νὰ βάλετε καταπλάσματα ἀπὸ λιναρόσπορο!, τὸν συμβουλεύει ὁ ὑπαξιωματικός.

Δίνει μερικὲς ὁδηγίες ἀκόμη καὶ φεύγει. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, οἱ στρατιῶτες κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ὀλοήμερη μάχη, ξαπλώνουν νὰ κοιμηθοῦν. Μερικοὶ σκοποὶ μένουν ἀγρυπνοὶ

τοποθετημένοι σὲ διάφορα ἐπίκαιρα σημεία. Αὐτοὶ θὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἄλλους ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα...

Ἡ ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

ΜΙΑ κομψὴ κοριτσίστικη σιλουέττα διαγράφεται στὸ σκοτάδι. Ὁ ἄγγλος στρατιώτης, πού εἶναι φρουρὸς σ' αὐτὸ τὸ σημείο τοῦ στρατοπέδου, κυττάζει μὲ περιέργεια τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα πού ἦρθε νὰ κἀνῃ τὸν περίπατό της μιὰ τέτοια ὥρα πλάι στὸ ποτάμι.

— Θὰ εἶναι καμμιά ρωμαντικὴ Ἰνδὴ, συλλογίζεται καὶ χαμογελάει. Θὰ τῆς πιάσω κουδέντα νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μου.

Ἡ νέα ὡστόσο, πού δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ μελαχροινὴ Ζανγκάρ, προχωρεῖ τάχα ἀδιάφορη κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει προσέξει τὴν παρουσία τοῦ σκοποῦ. Προχωρεῖ καὶ ὅλο πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος του. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ στρατιώτης ἐμφανίζεται μπροστά της καὶ τῆς κλείνει τὸ δρόμο. Τὸ κορίτσι βγάζει μιὰ χαμηλόφωνη τρομαγμένη κραυγή.

— Ἄχ! Θεέ μου! Πῶς τρόμαξα!, λέει.

Ὁ ἄγγλος τὴν κυττάζει καὶ χαμογελάει.

— Πού πᾶς ἀπὸ ἐδῶ; τὴ ρωτᾷ. Δὲν ξέρεις ὅτι ἀπαγορεύεται;

Ἡ Ζανγκάρ προσποιεῖται τὴν ἐκπληκτὴν.

— Για ποιό λόγο απαγορεύεται; Θεέ μου! Συμβαίνει τίποτα;

— Χμ! "Οχι και σπουδαία πράγματα! Κάποιο παλιό παιδο είναι κρεμασμένο σ' αυτόν τον αντικρινό τοίχο του πύργου που βλέπεις. Μας έχει βάλει σέ φασαρίες και ο λοχαγός τον κρέμασε εκεί για παράδειγμα.

Το κορίτσι νοιώθει έναν κόμπο στο λαιμό και γίνεται χλωμό.

— Μά τί έπαθες; κάνει παραξενεμένος ο στρατιώτης.

— "Ω! Τίποτα!, λέει ή Ζανγκάρ και προσπαθεί να ξαναβρή την ψυχραιμία της. Πού είναι κρεμασμένο αυτό τό... τό... βρωμόπαιδο που είπες;

Ο "Αγγλος γυρίζει τή ράχη του και τής δείχνει.

— Τόν λένε Ταγκόρ, τής λέει. Είναι ένας νεαρός που θέλει να παραστήση τόν έξυπνό... "Αλλά, έννοια σου! Τήν έπαθε για καλά. Σέ μιὰ - δυο μέρες θα τόν κατεβάσουν από εκεί ψόφιο από τήν πείνα και τή δίψα. "Ετσι θα βάλουν μυαλό κι' οί άλλοι. Αυτοί που είναι κλεισμένοι μέσα στους πύργους. Και θα παραδοθούν.

"Οσην ώρα μιλάει στο όμορφο κορίτσι, που τραβάει επίτηδες τήν κουβέντα, δέν μπορεί ν' αντιληφθή έναν ίσκιο που τόν ζυγώνει. Είναι ένας ψηλός άντρας που πλησιάζει σκυφτός πίσω του και ξαφνικά μ' ένα σάλτο πέφτει άπ' άνω του σαν ένα θεόρατο βου-

νό. Ο φρουρός σαστισμένος από τούτη τήν άπρόοπτη έπίθεση, δοκιμάζει να φωνάξη, μά ή Ζανγκάρ, με μιὰ σβέλτη κίνησι χώνει στο στόμα του ένα μεγάλο μεταξωτό μαντήλι που κρατάει στα χέρια της. Τήν άμέσως επόμενη στιγμή, ή βαρειά γροθιά του Μαλαμπάρ — γιατί αυτός είναι ο ίσκιος που έχει ξετρυπώσει άπ' τὸ σκοτάδι — πέφτει βαρειά στο κεφάλι του στρατιώτη και ο "Αγγλος νοιώθει να χάνεται ο κόσμος από τὰ μάτια του.

— Νά! Για να μάθης να λές πώς είναι ληστής ο Ταγκόρ! μουγγρίζει ο γίγαντας.

Ο σκοπός πέφτει άναίσθητος στο χῶμα και ή Ζανγκάρ άρπάζει τὸ όπλο του. Ο Μαλαμπάρ τόν φορτώνεται στον ώμο και τόν άφίνει στα σκαλοπάτια ενός γκάτ. "Υστερα γυρίζει κοντά στο κορίτσι.

— Είσαι για φίλημα, Ζανγκάρ!, τής λέει. Του έπιασες τήν κουβέντα μιὰ χαρά. Και τώρα δρόμο! Σου έδειξε πού βρίσκεται ο Ταγκόρ;

— "Ελα μαζί μου!, λέει τὸ κορίτσι. Μου είπε πού τόν έχουν κρεμάσει.

Και οί δυο σκιές με γοργά, αλλά άθόρυβα βήματα, γλυστρούν προς τὸ μέρος του φρουρίου, όπου βρίσκεται κρεμασμένος ο Ταγκόρ. Μέσα στο σκοτάδι διακρίνουν τὸ ήρωϊκό "Ελληνόπουλο που έχει σχεδόν χάσει τις αίσθήσεις του. Ο Μαλαμπάρ σφίγγει τὰ

δόντια και αφήνει μιὰ βλαστή-
 μια νὰ τοῦ ξεφύγη.

— Τοὺς ἀτιμούς!, γρυλλί-
 ζει.

Ὑστερα γυρίζει πρὸς τὸ
 μέρος τῆς Ζανγκάρ:

— Ἔχεις τὸ μαχαίρι μαζί
 σου;

— Ναί.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Ξέρεις
 τί ἔχεις νὰ κάνης.

Τὴν ἀνασηκώνει σὰν πού-
 πουλο στὰ χέρια του και ὕ-
 στερα ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο
 τὸ κορίτσι, πατώντας στοὺς
 ὤμους τοῦ γίγαντα, φτάνει
 στὸ ὕψος ποὺ εἶναι κρεμασμέ-
 νος ὁ Ταγκὸρ. Τὸ παιδί, παρ'
 ὄλους τοὺς πόνους και τὴν ἐ-
 ξάντλησι ποὺ αἰσθάνεται, ἀ-
 ναγνωρίζει τὴν Ζανγκάρ, μὰ
 δὲν πιστεύει στὰ μάτια του.

— Ἐσὺ ἐδῶ, Ζανγκάρ ἔρω-
 τάει μὲ ξεψυχισμένη φωνή. Θὰ
 ὀνειρεύωμαι βέβαια.

Τὸ κορίτσι τὸν κυττάζει μὲ
 δακρυσμένα μάτια και ρίχνε-
 ται ἀπάνω του μὲ λαχτάρια.

— Ἀγαπημένε μου!, λέει
 μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνησι.
 Ἐπὶ τέλους, σὲ ξαναβρίσκω
 ζωντανό.

Μὲ σβέλτες κινήσεις, κόβει
 μὲ τὸ μαχαίρι τῆς τὰ σκοινιά
 ποὺ κρατοῦν κρεμασμένο τὸ
 Ἑλληνόπουλο. Σαλτάρει ὕστε-
 ρα στὸ ἔδαφος και ὁ Ταγκὸρ
 νοιώθει νὰ πέφτη μαλακὰ στὴν
 ἀγκαλιὰ τοῦ Μαλαμπάρ.

— Παλιόπαιδο!, τὸν μαλ-
 λώνει ὁ γίγαντας. Κόντευε νὰ
 σπάσῃ ἡ καρδιά μου, ὅταν ἔ-
 μαθα πὼς σὲ κουβαλήσανε ἐ-
 δῶ και σὲ κρεμάσανε!

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαλα-
 μπάρ!, λέει τὸ παιδί.

Ὁ γίγαντας βγάζει ἀπὸ
 τὴν τσέπη του ἓνα παγοῦρι
 μὲ νερὸ ἀνακατεμένο μὲ κο-
 νιάκ και τοῦ τὸ δίνει.

— Πιὲς κάτι νὰ συνέλθῃς!,
 τοῦ λέει.

Τὸ παιδί ρουφάει ἄπληστα
 τὸ περιεχόμενο τοῦ παγου-
 ριοῦ και σὲ λίγο αἰσθάνεται
 τὶς δυνάμεις του νὰ ἐπανέρ-
 χωνται. Ἡ Ζανγκάρ σ' αὐτὸ
 τὸ μεταξὺ τοῦ ἐξηγεῖ πὼς σ'
 ὀλόκληρο τὸ Μπενάρες διαδό-
 θηκε τὸ ἀπόγεμα ἢ εἶδησι ὅ-
 τι τὸν κρέμασαν οἱ Ἀγγλοὶ
 και πὼς ἀποφάσισαν μαζί μὲ
 τὸν Μαλαμπάρ ν'άρθουν νὰ τὸν
 ἐλευθερώσουν.

— Κινδυνέψατε τὴ ζωὴ σας
 γιὰ νὰ μὲ σώσετε!, λέει τὸ
 παιδί. Πὼς θὰ σᾶς τὸ ξεπλη-
 ρώσω αὐτό;

— Καιρὸς νὰ τοῦ δίνουμε!,
 τὸν κόβει ὁ γίγαντας. Πρέπει
 νὰ γλυστρήσοιμε μέσα ἀπ'
 τὶς γραμμὲς τῶν Ἀγγλῶν
 ποῖν καταλάβουν ὅτι εἴμαστε
 ἐδῶ...

— Ἐμπρός!, συμφώνεῖ τὸ
 παιδί. Νὰ φύγοιμε!

Και οἱ τρεῖς σκιὲς ἀρχίζουν
 νὰ προχωροῦν στὸ σκοτάδι.
 Μπροστὰ ὁ Μαλαμπάρ, στὴ
 μέση ἡ Ζανγκάρ και τελευ-
 ταῖος ὁ Ταγκὸρ μὲ τὸ ἐγγλέ-
 ζικο αὐτόματο στὸ χέρι.

— Ἐκανες ἄγρια δουλειά,
 λέει στὴν κοπέλλα ποὺ πῆρες
 τοῦτο τὸ ὄπλο ἀπ' τὸ φρουρό.
 Μπορεῖ νὰ μάς χρειαστῇ.

ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

 ΕΝ ἔχουν κάνει ὅμως παρὰ μερικὰ μονάχα βήματα, ὅταν καρφώνονται ἀκίνητοι στὴ θέσι τους. Μιὰ κάποια ἀναταραχὴ φαίνεται πὼς ἐπικρατεῖ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἄγγλων. Στὴν ἀρχή, ἀκούγονται βιαστικὰ βήματα καὶ χαμηλόφωνες κουβέντες. Ὑστερα ὁ ἀέρας γεμίζει ἄγριες κραυγές.

— Στὰ ὄπλα! Ὅλοι στὰ ὄπλα!

— Τὴν πάθαιμε!, γκρινιάζει ὁ Μαλαμπάρ. Φαίνεται ὅτι δέ...χάϊδεψα ὅπως ἔπρεπε τὸν Ἑγγλέζο καὶ ξύπνησε πρὶν τῆς ὥρας του. Τώρα ξυπνήσανε κι' οἱ ἄλλοι. Ὡραία θὰ περάσουμε! Μοῦ μυρίζεται...γλέντι!

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν μιλάει... Σφίγγει νευρικὰ τὸ αὐτόματο στὰ χέρια του καὶ προσπαθεῖ κυττάζοντας γύρω του νὰ βρῆ μιὰ διέξοδο. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ καταλαβαίνει πὼς δὲν ὑπάρχει δρόμος νὰ ξεφύγουν. Οἱ Ἄγγλοι κλείνουν ὅλες τὶς ἐξόδους τοῦ στρατοπέδου καὶ πιάνουν τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— Θὰ μᾶς πιάσουν!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του τὸ παιδί.

— Ἄν τὰ καταφέρουν, χαλάλι τοὺς!, γρυλλίζει ὁ γίγαντας. Θὰ μᾶς κρεμάσουν καὶ τοὺς τρεῖς. Πρέπει νὰ εἰσαι εὐχαριστημένος πού θὰ ἔχης παρέα.

Ξαφνικὰ ὅμως, σταματᾷ

νὰ μιλάει. Ἐνα σιγανὸ σφύριγμα φτάνει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου. Γυρίζουν κι' οἱ τρεῖς ξαφνιασμένοι. Ἐνα φῶς ἀναβοσβύνει βιαστικὰ στὶς ἐπάλξεις. Σχεδὸν ἀμέσως μιὰ ὀμβροντία ἀπὸ πυροβολισμοὺς γεμίζουν τὸν ἀέρα. Πυροβολοῦν οἱ Ἄγγλοι! Τὸ φῶς σβύνει. Ἀλλὰ τὸ σιγανὸ σφύριγμα δὲν σταματᾷ.

— Ἐλάτε πρὸς τὰ ἐδῶ!, διατάζει χαμηλόφωνα τὸ παιδί. Ἡ σωτηρία μας εἶναι στὸν πύργο. Μᾶς καλοῦν κοντὰ τους οἱ Ἰνδοὶ πατριῶτες.

Γλυστροῦν πάλι πρὸς τὰ πίσω. Οἱ πολιορκημένοι ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν ἀναταραχὴ στὸ ἀγγλικὸ στρατόπεδο, ἔχουν ἀκούσει τὶς κραυγές «στὰ ὄπλα! στὰ ὄπλα!» κι' ἔχουν βγῆ στὶς πολεμίστρες. Μέσα στὸ σκοτάδι ἀναγνωρίζουν τὸν Ταγκὸρ καὶ καταλαβαίνουν τί ἔχει συμβῆ. Σφυρίζουν λοιπὸν σιγανὰ κι' ἀναβοσβύνουν τὸ φῶς γιὰ νὰ τοὺς προσέξουν τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ οἱ δυὸ φίλοι του. Οἱ πυροβολισμοὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ σβύσουν τὸ φῶς, μὰ δὲν θέλουν ν' ἀφήσουν ἀβοήθητο τὸ ἥρωϊκὸ παιδί. Βλέπουν τὸν κίνδυνο. Μὲ γοργές κινήσεις ρίχνουν δυὸ σκοινένιες σκάλες πού φτάνουν σχεδὸν ὡς τὸ ἔδαφος.

— Θαρρῶ πὼς σωθήκαμε!, ξεφωνίζει ὁ Μαλαμπάρ, καθὼς βλέπει τὶς σκάλες. Ἐμπρός!

Καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἀρπάζει καὶ φορτώνεται τὴν κοπέλλα στοὺς ὤμους του καὶ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνει στὰ

σκοιnéνια σκαλοπάτια. Ὁ Ταγκόρ τὴν ἴδια στιγμή γατζώνεται στὴν ἄλλη σκάλα καὶ ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει κι' αὐτός. Ἀπὸ πάνω ἀκούνε σιγανές φωνές ποὺ τοὺς δίνουν κουράγιο. Μὰ τὸ ὕψος δὲν εἶναι καθόλου μικρὸ καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη μπορεῖ νὰ τοὺς δοῦν οἱ Ἄγγλοι. Τότε, ὅλα θὰ εἶναι χαμένα. Κρεμασμένοι ἔτσι καθὼς θὰ εἶναι στὶς σκάλες, θὰ δίνουν ἕνα πρῶτης γραμμῆς στόχο γιὰ τὶς σφαίρες τους. Ὁ γίγαντας, παρ' ὅλο ποὺ ἔχει φορτωμένη στὴ ράχη του τὴ Ζανγκάρ, ἀνεβαίνει μὲ σβέλτες κινήσεις. Ὁ Ταγκόρ ὅμως, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸ πολύωρο μαρτύριο, ἀνεβαίνει μὲ δυσκολία. Ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ τὸν παρακολουθεῖ κάθε τόσο μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, τοῦ φωνάζει:

— Ἄντε καὶ φτάσαμε, λεβεντόπαιδο! Λίγο ἀκάμα καὶ φτάσαμε!

Ὁ Ταγκόρ λαχανιασμένος δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Ρίχνει μονάχα ἕνα βλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη στὸν φίλο του καὶ χαμογελάει στὴν Ζανγκάρ, ποὺ εἶναι χλωμὴ καὶ τρομαγμένη. Τὰ χέρια του τρέμουν καὶ πονοῦν. Τὰ πόδια του λυγίζουν καὶ ἡ ἀναρρίχηση γίνεται ὅσο περνάει ἡ ὥρα καὶ πιὸ δύσκολη. Ὡστόσο, ὅλο καὶ προχωρεῖ. Ὅλο καὶ λιγστεύει τὸ ὕψος ποὺ τὸν χωρίζει ἀπ' τὶς ἐπάλξεις.

Ξαφνικὰ ὅμως γίνεται κάτι, ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανεὶς.

Ἕνας μεγάλος προβολέας ἀστράφτει καὶ μιὰ δέσμη φωτὸς σκίζει τὸ σκοτάδι. Εἶναι ἕνας προβολέας ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν Ἄγγλων. Ἡ φωτεινὴ δέσμη διαγράφει μερικὰ τόξα ψάχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ὕστερα ἔρχεται καὶ πέφτει ἀπάνω στὸν τοῖχο τοῦ πύργου. Τὸ φῶς πιάνει τὸν Ταγκόρ. Τὸ παιδί κλείνει τὰ μάτια θαμπωμένο ἀπὸ τὸν προβολέα, ἀλλὰ δὲν σταματάει. Ἐξακολουθεῖ νὰ σκαρφαλώνῃ πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ ἀργές ὅμως πάντοτε κινήσεις. Ὁ Μαλαμπάρ κι' ἡ Ζανγκάρ ποὺ ἀνεβαίνουν τὴν ἄλλη σκάλα, βρίσκονται πλάγια καὶ πιὸ ψηλά. Δὲν τοὺς βρίσκει τὸ φῶς. Αὐτοὶ πρὸς τὸ παρὸν φαίνονται ἀσφαλεῖς. Οἱ Ἄγγλοι ὅμως εἶδαν τὸν Ταγκόρ.

— Νάτος! Νάτος!, ἀκούγονται ἄγριες κραυγές. Ρίχτε του!

Καὶ ἀπότομα ἀρχίζουν ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ριπὲς τῶν ἀγγλικῶν αὐτομάτων. Οἱ σφαίρες σφυρίζουν σὰν μεθυσμένες σφήκες καὶ γκρεμίζουν τὸν τοῖχο γύρω ἀπὸ τὸ παιδί. Εἶναι μιὰ φοβερὴ στιγμή. Ὁ Ταγκόρ δὲν θυμάται νὰ ἔζησε χειρότερη στιγμή στὴ ζωὴ του. Γιατὶ τώρα δὲν εἶναι μονάχα οἱ σφαίρες. Ἀκούει καὶ τὸ ποδοβολητὸ τῶν στρατιωτῶν ποὺ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Θὰ ἀνέβουν στὴ σκάλα καί, ἂν δὲν τὸν γκρεμίσουν οἱ σφαίρες, θὰ γκρεμιστῇ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται νὰ τὸν συλλάβουν οὐρλιά-

ζοντας σαν άγρίμια!

“Όμως εκείνοι που είναι στις πολεμίστρες τών πύργων έχουν απόφασι να σώσουν με κάθε τρόπο τὸ ήρωϊκὸ παιδί. Καί ξαφνικὰ πενήντα αὐτόματα αρχίζουν να βγάζουν γλώσσες φωτιάς και να στέλνουν καφτὰ μολύβια πρὸς τὸ μέρος τών Ἀγγλων. Μιὰ ριπή κομματιάζει τὸν προβολέα και γίνεται σκοτάδι. Μιὰ ἄλλη ξαπλώνει βαρειὰ πληγωμένους μερικὸς ἀπὸ ἐκείνους, που θέλουν να ζυγώσουν τὸν θρυλικὸ Ταγκόρ...

Ἡ μάχη ανάβει. Μιὰ ἄγρια μάχη για τὴ σωτηρία ἢ τὸ θάνατο τοῦ Ἑλληνόπουλου. Εὐτυχῶς τώρα, που δὲν ὑπάρχει πια ὁ προβολέας, οἱ Ἀγγλοι

δὲν μποροῦν να διακρίνουν τὸ παιδί και πολλές σφαίρες πάνε χαμένες. Ἐξ ἄλλου, ἕνα πραγματικὸ φράγμα πυρὸς ἀπὸ τὰ ὅπλα τών πολιορκημένων τοὺς ἐμποδίζουν να πλησιάσουν. Ὁ Ταγκόρ δὲν διατρέχει πια τόσο σοβαρὸ κίνδυνο ἀπὸ μέρος τών Ἀγγλων. Ὁ κίνδυνος αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Ἡ ἐξάντλησι γίνεται ἀπὸ λεπτὸ σε λεπτὸ μεγαλύτερη και οἱ κινήσεις του πιὸ ἀργές. Σφίγγει τὰ δόντια και ἡ ἀγωνία τὸν πνίγει. Βάζει σε κίνησι και τὴν τελευταία ἴνα τοῦ κορμιοῦ του. Ἐνα ἀκόμα σκαλοπάτι. Σκαρφαλώνει ἕνα ἀκόμα σκαλοπάτι. Μὰ ξαφνικὰ νοιώθει να κόβε-

Τὰ δυὸ παιδιὰ βλέπουν με τρόμο τὰ κίτρινα μάτια τοῦ καϊμάν να τοὺς μαγνιτίζει...

Λίγο ακόμα και τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο θ' ἀποχαιρετοῦσε τὴ ζωὴ, ἀλλὰ ὁ Μαλαμπάρ ἐμφανίζεται σὰν ἀπὸ μηχανῆς Θεός.

ταί ἡ ἀναπνοή του. Τὸ δεξί του χέρι ποὺ ἀπλώνεται νὰ πιάσῃ πιὸ πάνω τὸ σκοινί, γλυστράει. Τώρα κρέμεται ἀπὸ τ' ἀριστερὸ μόνο. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, σὰν νὰ παράλυσέ ἀπότομα, ἀφίνει τὸ σκοινί καὶ τὸ κορμί του γέρνει πρὸς τὰ πίσω, ἔτοιμο νὰ κατρακυλήσῃ στὸ κενό, νὰ πέσῃ μπροστὰ στὰ πόδια τῶν Ἀγγλων.

Αὐτὸ τὸ κρίσιμο λεπτό, ὁ Ταγκόρ νοιώθει πὼς ἔφτασε τὸ τέλος. Κάθε ἐλπίδα σβύνει. Καθὼς γλυστράει ὅμως πρὸς τὰ πίσω, σὰν ἀπὸ ἐνστικτο καὶ ἐντελῶς μηχανικά, κάνει μιὰ κίνησι, ποὺ χίλιες φορές τὴν ἔκανε ὅταν μαζί με τοὺς ἀκροβάτες γονεῖς του

δούλευε στὸ μεγάλο τσίρκο Πιεραντόνι. Τὰ γόνατά του διπλώνουν καὶ γαντζώνονται σ' ἓνα ἀπ' τὰ σκοινένια σκαλοπάτια. Γαντζώνονται καὶ κλείνουν καὶ κρατοῦν ἀνάμεσά τους τὸ σκοινί. Τούτῃ ἡ κίνησι εἶναι ἡ σωτηρία του γιατί τὴν ἴδια στιγμὴ σὰν σὲ ὄνειρο, ἀκούει μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν ξαφνιαίνει:

— Κρατήσου, Ταγκόρ! Κουράγιο! Εἶμαι κοντά σου.

Εἶναι ὁ Μαλαμπάρ. Ὁ γίγαντάς ποὺ ἔχει φτάσει πολὺ νωρίτερα στὶς ἐπάλξεις, ἔχει ἀφήσει τὴν Ζανγκάρ στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν καὶ τώρα κατεβαίνει με γοργές κινήσεις νὰ σώσῃ τὸ παιδί. Φτάνει κον-

τά του καί, μὴ λογαριάζοντας τὶς σφαίρες ποὺ σφυρίζουν σὰν δαίμονες γύρω του, σκύβει καὶ ἀρπάζει μὲ τὸ ἓνα του χέρι τὸν Ταγκόρ, ποὺ κινδυνεύει νὰ γκρεμιστῆ καὶ ὕστερα ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει.

— "Αν δὲ γίνω καρδιακὸς αὐτὲς τὶς μέρες, γκρίνιαζέι, δὲν ἔχω φόβο νὰ γίνω ποτέ! Μοῦ κόπηκε τὸ αἷμα ὅταν σὲ εἶδα ν' ἀφίνης τὰ σκοινιά καὶ νὰ γέρνης πρὸς τὰ πίσω...

Ἄλλὰ ὁ Ταγκόρ δὲν ἀπαντάει. Δὲν ἀκούει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ βρίσκεται ἀσφαλισμένος πιά μέσα στὸν πολιορκημένο πύργο, ὅλοι καταλαβαίνουν πὼς ἔχει χάσει τὶς αἰσθήσεις του...

ΕΝΑ ΠΑΝΟΥΡΓΟ ΣΧΕΔΙΟ

 ΕΝ ἀργεὶ ὅμως μὲ τὶς περιποιήσεις ποὺ τοῦ κάνουν νὰ συνέλθῃ. Πέρασε μιὰ ἀνήσυχη νύχτα καὶ δίπλα στὸ προσκέφαλό του, ἐνῶ ἡ μάχη συνεχιζόταν ἄγρια ἔξω, ἔμειναν ξάγρυπνοι ἡ Ζαν γκάρ καὶ ὁ Μαλαιμπάρ. Τὸ πρωῖ ἔχει ξαναβρῆ τὶς δυνάμεις του καὶ ἔχει συνέλθει ἐντελῶς. Οἱ Ἰνδοὶ πολεμιστὲς τὸν κυττάζουν μὲ θαυμασμό καὶ τοῦ μιλοῦν μ' ἓναν μεγάλο σεβασμό. Ἡ παλληκαριά του καὶ οἱ ἱστορίες ποὺ ἔχουν ἀκούσει γι' αὐτὸ τὸ παιδί, τοὺς ἔχουν θαμπώσει.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Ταγκόρ κάνει μιὰ βόλτα μέσα στοὺς πύργους. Ἡ κατάστασι

εἶναι πραγματικὰ κρίσιμη γιὰ τοὺς πολιορκημένους. Νερὸ δὲν ὑπάρχει πιά. Οἱ Ἄγγλοι ἔκοψαν τὶς σωλῆνες καὶ κατέστρεψαν τὸ ὑδραγωγεῖο ποὺ τροφοδοτοῦσε τοὺς πύργους. Τὰ πυρομαχικὰ σὲ λίγο θὰ σωθοῦν. Τὰ τρόφιμα εἶναι ἐλάχιστα. Μόλις ἐπαρκοῦν γιὰ μιὰ - δυὸ μέρες ἀκόμα.

— Ὅταν τελειώσουν οἱ σφαίρες, τοῦ λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν, θὰ τινάξουμε μὲ δυναμίτη τοὺς πύργους στὸν ἀέρα καὶ θὰ θαφτοῦμε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια. Εἶναι προτιμώτερο ἀπὸ τὸ νὰ πέσουμε στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων.

— Κι' ὅμως, ἀποκρίνεται σκεπτικὸς ὁ Ταγκόρ. Οἱ Ἰνδίες χρειάζονται πολεμιστὲς. Δὲν εἶναι σωστὸ ν' αὐτοκτονούμε. Πρέπει νὰ βρεθῆ κάποιος ἄλλος τρόπος ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ξεφύγουμε.

Ὁ Ἰνδὸς ἀναστενάζει.

— Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει! λέει Ἡ πολιορκία γίνεται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα στενώτερη.

Τὸ παιδί δὲν ἀποκρίνεται. Ζητάει μόνο νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὰ ὑπόγεια τῶν πύργων. Ξέρει πὼς ἡ μιὰ πλευρά τους εἶναι χτισμένη πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἀπόκρημνη ὄχθη τοῦ Γάγγη. Ἀπὸ ἐκεῖ κάτι θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ. Κατεβαίνει στὰ ὑπόγεια ἔχοντας μαζί του τὸν Μαλαιμπάρ κι' ἓναν Ἰνδὸ ποὺ χρησιμεύει γιὰ ὀδηγός. Τὸ σκοτάδι εἶναι πηχτὸ καὶ ἀδιαπέραστο. Μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς λαδοφάνου καταφέρ-

νουν να βαδίζουν με δυσκολία. Ο αέρας είναι γεμάτος υγρασία και μούχλα.

— Έδω είναι χειρότερα απ' την κόλασι!, παραπονιέται ο γίγαντας καθώς χτυπάει κάθε τόσο το κεφάλι του στις χαμηλές καιμάρες που χωρίζουν τα υπόγεια σε διαμερίσματα. "Αν έξακολουθήσουμε να περπατάμε κάμποσην ώρα ακόμα έδω μέσα, θα μείνω δίχως κεφάλι.

— Πρέπει να περπατάς σκυφτός!, του λέει το παιδί καθώς εξετάζει τους τοίχους.

— Δε λες καλύτερα γονατιστός!, γρυλλίζει ο γίγαντας.

"Υστερα από λίγο ανεβαίνουν πάλι άπάνω. Ο Ταγκόρ έχει κιόλας έτοιμο το σχέδιο στο μυαλό του.

— Πρέπει να τρυπήσουμε τον τοίχο που βλέπει στο ποτάμι, λέει στον άρχηγό των Ίνδων. Αυτός είναι ο μοναδικός δρόμος σωτηρίας. Οί Έγγλέζοι έχουν στρέψει όλη την προσοχή τους στη στερηά. Εμείς θα φύγουμε απ' το ποτάμι κολυμπώντας. Αυτό φυσικά θα γίνει νύχτα.

— Και τους αίχμαλώτους τί θα τους κάνουμε;

— Θα τους αφήσουμε έδω. "Όταν έγκαταλείψουμε τον πύργο οί Έγγλέζοι θα μπούν μέσα και θα τους παραλάβουνε. Άλλά εμείς θα βρισκόμαστε μακριά.

Το σχέδιο συζητήθηκε και φυσικά όλοι το βρήκανε πολύ πιο λογικό από τις άλλες

λύσεις. Οί πολιορκημένοι μισή-ράστηκαν σε βάρδιες. Οί μισοί, κρυμμένοι στις πολεμίστρες, πυροβολούσαν κάθε τόσο και άπασχολούσαν τους Άγγλους, ενώ οί άλλοι μαζί με τον Ταγκόρ και τον Μαλαμπάρ άρχισαν τη δουλειά στο υπόγειο. Σκεπάρνια, φτυάρια, άξίνες και λοστοί μπήκαν σε ενέργεια. Ήταν πραγματικά μια πολύ δύσκολη δουλειά μέσα στο σκοτάδι και την γεμάτη μούχλα και υγρασία άτμόσφαιρα. Μά δεν ήταν στο χέρι τους να διαλέξουν. "Επρεπε μάλιστα να βιαστούν. Οί τοίχοι του υπογείου, που ήταν και θεμέλια των πύργων, είχαν χτιστή με χοντρές πελεκητές πέτρες, που ζύγιαζαν διακόσιες και παραπάνω όκόντες ή κάθε μία. "Επρεπε να σπάζουν αυτές τις πέτρες με τους λοστούς και κατόπιν να τις τραβούν προς τα μέσα. Το πάχος του τοίχου, όπως λογάριάζε ο Ταγκόρ, ήταν περισσότερο από πέντε μέτρα και χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια για να τρυπηθή. Ο Μαλαμπάρ στην περίστασι αυτή κάνει θαύματα, βάζοντας σε κίνησι τους σιδερένιους μυώνες του. "Η έλλειψι του νερού τους βασανίζει όλους. Μά περισσότερο βασανίζει τον Μαλαμπάρ που είναι συνηθισμένος να ρουφάη τρεις...σκάφες νερό την ήμέρα για να ξεδιψάση!

— Άντε λεβέντες!, φωνάζει κάθε τόσο. Βάλτε τα δυνατά σας να τρυπήσουμε μια

ώρα νωρίτερα τὸν τοῖχο, νὰ πέσουμε στὸ ποτάμι νὰ ξεδιψάσουμε. Νὰ μὴ μὲ λένε Μαλαμπάρ, ἂν δὲ ρουφήξω τὸν μισὸ Γάγγη ὅταν τελειώσουμε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀκριβῶς τὸ βράδυ, ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Δὲν μένει παρὰ μονάχα μιὰ πέτρα, ποὺ τὴν ἀφίνουν ἐπίτηδες ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπ' ἔξω τὸ ἀνοιγμα τοῦ τοῖχου. Ἔτσι, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῆ τὸ σχέδιο τῶν πολιορκημένων.

— Λοιπὸν ὅλα εἶναι ἐν τάξει, λέει ὁ Ταγκὸρ στὸν Ἴνδο. Τὰ μεσάνυχτα μπορούμε νὰ βάλουμε σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο. Θὰ ριχτοῦμε ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο στὸ νερὸ καὶ κολυμπώντας θὰ φτάσουμε σκόρπιοι σὲ διάφορα σημεία τῆς ὄχθης μακριὰ ἀπ' τοὺς πύργους. Τὸ πρῶτ', οἱ Ἑγγλέζοι θὰ τρίβουν τὰ μάτια τους.

ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

ΣΤΗΝ ἀρχή, τὰ πράγματα ἔρχονται καλὰ. Ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν οἱ πρῶτοι Ἴνδοὶ στὸ ποτάμι. Κολυμποῦν ἀθόρυβα στὸ σκοτάδι καὶ γλιστροῦν μακριὰ ἀπ' τοὺς πύργους. Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, βρίσκονται ὅλοι σχεδὸν στὸ νερὸ καὶ ταξιδεύουν πρὸς ἕνα ἐρημικὸ σημεῖο τῆς ὄχθης ὅπου δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος. Ἡ Ζανγκάρ κολυμπάει πλάι στὸν Ταγκὸρ καὶ ἀκολουθεῖ ξεφυσώντας σὰν ἐλέ-

φαντὰς ὁ Μαλαμπάρ.

Ἔτσι εἶναι ἡσυχὰ καὶ οἱ πρῶτοι ἔχουν φθάσει σχεδὸν στὴ στερηά. Ξαφνικὰ ὅμως ἡ γαλήνη τῆς νύχτας κομματιάζεται ἀπὸ μιὰ κραυγὴ τρόμου:

— Οἱ καϊμάν! Οἱ κροκόδειλοι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου κι' ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κολυμπᾶνε κοντὰ στὸν Μαλαμπάρ σηκώνει τὰ χέρια, σὰν νὰ ζητᾶ νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπου, μὰ μονομιᾶς χάνεται κάτω ἀπὸ τὸ νερό. Ἐνας κροκόδειλος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ζοῦνε ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν Ἰνδῶν ἱερέων, τῶν Βραχμάνων (*), ἔχει κλείσει ἀνάμεσα στὶς τεράστιες μασέλες του τὸ πόδι τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τὸν τραβάει πρὸς τὸ βυθό.

Ὁ γίγαντας ρίχνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ παλεύει μὲ τὸ θάνατο, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν φοβερὸ κίνδυνο.

— Εἶσαι τρελλός, Μαλαμπάρ!, τοῦ φωνάζει τὸ παιδί.
Ἄλλὰ ἐκεῖνος δὲν δίνει ἀ-

(*) Οἱ Ἰνδοὶ ὡς γνωστὸν καίνε τοὺς νεκροὺς. Ὅσοι πεθαίνουν στὸ Μπενάρες μεταφέρονται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ «γκάτ», τὶς σκάλες τοῦ ἱεροῦ Γάγγη. Ἐκεῖ τὰ πτώματα καίγονται καὶ ἡ στάχτη τους ρίχνεται στὸν ποταμὸν μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἔτσι ὁ νεκρὸς ἐξασφαλίζει τὸν Παράδεισο. Μόνο τὰ πτώματα τῶν Βραχμάνων δὲν καίγονται. Τοποθετοῦνται καθιστοὶ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ρίχνονται στὸ ποτάμι, ὅπου λίγο πιὸ κάτω γίνονται βορὰ τῶν «ἱερώων» κροκοδείλων, τῶν καϊμάν!

πάντησι. Κολυμπάει μὲ γόργες κινήσεις, θέλοντας νὰ προσφέρῃ βοήθεια. Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἑλληνόπουλου σφίγγεται, γιὰ τὸ ξέρει σὲ τί θανάσιμον ἀγῶνα πηγαίνει νὰ μπερδευτῆ ὁ φίλος του. Εἶναι μιὰ τρέλλα αὐτὸ πὺν πάει νὰ κάνῃ. Ἀλλὰ τὴν ἴδια τρέλλα θὰ κάνῃ κι' αὐτός. Πρέπει νὰ πάῃ κοντά του...

Ἐτοιμάζεται λοιπὸν νὰ κινήθῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅταν μιὰ τρομαγμένη κοριτσιίστικη φωνὴ ἀκούγεται δίπλα του. Εἶναι ἡ Ζανγκάρ πὺν τοῦ μιλάει:

— Ταγκόρ! Κύτταξε ἐκεῖ. Θεέ μου!

Τὸ παιδί γυρίζει γοργὰ καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν τρόμο, καθὼς βλέπει αὐτὸ πὺν τοῦ δείχνει ἡ Ζανγκάρ. Μέσα στὸ σκοτάδι, ἑκατὸ μέτρα δεξιὰ τους, μιὰ τεράστια λεπιδωτὴ οὐρὰ σφυροκοπάει τὸ νερὸ καὶ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

— Κροκόδειλος!, κάνει μὲ φρίκη ὁ Ταγκόρ.

— Θεέ μου! Εἴμαστε χαμένοι!, λέει μὲ φωνὴ ξεψυχισμένη τὸ κορίτσι.

— Μὴ φοβάσαι, Ζανγκάρ, λέει προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ πηγαίνει κοντά της. Μείνε ἀκίνητη.

Παρ' ὅλο πὺν βρίσκονται μέσα στὰ παγωμένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ, νοιώθουν κόμπους ἰδρώτα νὰ γεμίζουν τὸ πρόσωπό τους. Τὰ δυὸ παιδιά, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ λεπιδωτὴ οὐρὰ πὺν κινεῖται.

πρὸς τὸ μέρος τους, μόνον τους — ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουν ἀπομακρυνθῆ καὶ ζυγώνουν τὴ στερεὰ — πνίγονται ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ὁ Ταγκόρ φουχτιάζει τὸ κυνηγετικὸ μαχαίρι του. Μὰ ξέρει ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ μ' αὐτό! Ὁλάκερο τὸ κορμὶ τῶν κροκοδείλων εἶναι ἀδιαπέραστο καὶ ἀπὸ σφαῖρα ἀκόμη! Μονάχα ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια τοῦ συχαιμεροῦ ἔρπετοῦ ὑπάρχει ἓνα τρωτὸ σημεῖο. Ἀλλὰ αὐτὸ πὺν μονάχα ἂν εἶχε ἓνα ὄπλο στὰ χέρια του θὰ μπορούσε νὰ τὸ καταφέρῃ! Τὸ μαχαίρι πὺν κρατᾷ εἶναι γιὰ τὴν περίστασιν αὐτὴ ἓνα πράγμα ἄχρηστο...

Στέκουν λοιπὸν ἀσάλευτοι καὶ περιμένουν. Ἡ Ζανγκάρ ἔχει γίνῃ χλωμὴ καί, καθὼς τῆς μιλάει προσπαθώντας νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο, ὁ Ταγκόρ βλέπει πὺν εἶναι ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

Τότε τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει μιὰ ἥρωϊκὴ ἀπόφασιν. Ἀποφασίζει νὰ θυσιασθῆ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένην του. Δὲν γίνεται διαφορετικὰ.

— Ἄκου, Ζανγκάρ, τῆς λέει. Μὴ χάνῃς τὸ θάρρος σου. Προσπάθησε νὰ κολυμπήσῃς ὡς τὴν ὄχθη. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένουν οἱ ἄλλοι...

— Κι' ἐσύ; ρωτᾷ τὸ κορίτσι. μὲ μάτια φοβισμένα γιὰ τὸ μαντεύει τί θὰ τῆς πῇ. Κι' ἐσύ;

— Ἐγὼ! Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ μένα. Ἐγὼ θὰ φροντίσω ν' ἀ-

πασχολήσω τὸν κροκόδειλο.
"Ἔτσι θὰ σοῦ δοθῆ καὶρός ν'
ἀπομακρυνθῆς...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τὸ τε-
ράστιο ἔρπετὸ ζυγώνει πρὸς
τὸ μέρος τους. Τώρα βλέπουν
καθαρὰ τὶς ἀπαίσιες μασέλες
τοῦ ἀνοιχτές, ἔτοιμες νὰ τοὺς
καταπιούν.

Ξαφνικὰ ὅμως, κάτι ἀστρά-
φτει στὸ σκοτάδι. Μιὰ γλῶσ-
σα φωτιάς. Κι' ὕστερα κι' ἄλ-
λη, κι' ἄλλη. Μερικὲς σφαῖρες
περνᾶνε πλάϊ τους σφυρίζον-
τας καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ
συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι,
βλέπουν τὸ τεράστιο ἔρπετὸ
νὰ σπαράζει, νὰ παίρνη μιὰ
βόλτα μέσα στὸ νερὸ δείχνόν-
τας τὴν κίτρινη κοιλιὰ του καὶ
νὰ χάνεται...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούνε κά-
ποιον ποὺ φωνάζει:

— Εἶχατε τύχη ἀπόψε, λε-
βεντόπαιδα! Λίγο ἀκόμα καὶ
θὰ ταξιδεύατε στὸ στομάχι
αὐτοῦ τοῦ θηρίου.

Γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ
ἀνθρώπου ποὺ μιλάει. Λίγα
μέτρα πιὸ ἐκεῖ ἔχει σταθῆ ἓ-
να μεγάλο κότερο κι' ἓνας
ναύτης ποὺ βρίσκεται στὴν
πλώρη κρατᾷ ἓνα ὄπλο στὸ
χέρι του. Εἶναι αὐτὸς ποὺ πυ-
ροβόλησε. Καθὼς εἶχαν καρ-
φωμένα τὰ μάτια στὸν κροκό-
δειλο ποὺ τοὺς ζύγωνε, δὲν εἶ-
χαν προσέξει τὸ κότερο ποὺ
πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τους.

— Τί ἤρθατε νὰ κάνετε νυ-
χτιάτικα ἐδῶ; συνεχίζει ὁ ναύ-
της. Δὲν τὸ ξέρετε πὼς τὰ νε-
ρὰ εἶναι γεμάτα κροκόδει-
λους; Δὲν μοῦ κάνει καρδιά

νὰ σὰς ἀφήσω. Ἐλάτε ἀπάνια
στὸ καράβι. Τ' ἀφεντικό μου
θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ποὺ σω-
θήκατε...

Τοὺς ρίχνει ἓνα σκοινί. Τὰ
δυὸ παιδιὰ σκαρφαλώνουν καὶ
πέντε λεπτὰ ἀργότερα πατοῦν
στὸ κατάστρωμα. Ἔχουν σω-
θῆ...

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Ο ΜΩΣ ἡ μοῖρα θέλει νὰ
παίξει μαζί τους. Ὄταν
ὁ ναύτης ποὺ τοὺς ἔσω-
σε ἀπ' τὸν κροκόδειλο καὶ
τοὺς τράβηξε ἀπ' τὸ νερὸ τοὺς
ὀδηγεῖ στὸ καρὲ τοῦ κότερου
γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ στὸ ἀφεν-
τικό του, τὰ δυὸ παιδιὰ βρί-
σκονται μπροστὰ στὸν... Ναν-
τίρ - Χό, τὸν ἀρχηγὸ τῶν
Τέγκ!

— Αὐτὸ θὰ πῆ τύχη!, γρυλ-
λίζει ὁ Ναντίρ. Νὰ ψαρεύῃς
στὸ δρόμο σου δυὸ ἀνθρώπους
ποὺ τοὺς ἀναζητᾷς παντοῦ
καὶ δὲν τοὺς βρίσκεις! Μὴ μοῦ
πῆς πὼς δὲν εἶμαι τυχερός,
Ταγκόρ!

Τὸ παιδί δὲ μιλάει. Ἡ καρ-
διά του εἶναι γεμάτη ἀπελπι-
σία. Ἡ Ζανγκάρ ἔχει χάσει
τὸ χρῶμα της.

— Λοιπὸν, θυμᾶσαι, Τα-
γκόρ, τί σὲ ρωτοῦσα πρὶν με-
ρικὲς μέρες; Ἡ κουβέντα μας
τότε σταμάτησε ἀπότομα,
γιατὶ ἐκεῖνος ὁ φίλος σου ὁ
Μαλαμπάρ κατάφερε νὰ μὲ
χτυπήσῃ. Τώρα ὅμως μπορού-
με νὰ μιλήσουμε μὲ τὴν ἡσυ-
χία μας. Σὲ ρωτοῦσα λοιπὸν
γιὰ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Νι-

ρούκτα (*). Μήπως θυμήθηκες τώρα που είναι κρυμμένοι; "Αν τὸ θυμηθῆς, θὰ χαρίσω καὶ στοὺς δυὸ σὰς τὴ ζωὴ. Διαφορετικά...

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀλλάζουν ἕνα βλέμμα συνεννοήσεως.

— "Ὅχι, δὲν θυμήθηκα!, ἀποκρίνεται κοφτὰ ὁ Ταγκόρ.

— Αὐτὸ τὸ κόττερο, λέει ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ, ποὺ ταξιδεύει τώρα στὸ ποτάμι, θὰ ἔχη φτάσει τὸ πρῶτ' στὴν ἐξοχικὴ μου βίλλα. Ἐκεῖ πηγαίνω νὰ δῶ κάποιον λιοντάρι ποὺ μοῦ χάρισαν. Θὰ εἰσαστε κι' οἱ δυὸ ἕνας καλὸς μεζὲς γιὰ τὰ δόντια του. Θὰ περάσετε ὠραία στὸ σιδερένιο κλουβί του!

Ὁ Ταγκόρ νοιώθει ἕνα παγωμένο ρίγος νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμί του. Ἡ Ζανγκάρ γίνεται περισσότερο χλωμὴ. Τὰ γόνατά της τρέμουν.

— Θεέ μου!, ψιθυρίζει. Εἶναι φριχτό!

Τὸ παιδιὸ ὅμως δὲν τὴν ἀκούει. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργὰ κι' ἔχει συλλάβει ἕνα τολμηρὸ σχέδιο. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι σαλπάρει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ναντίρ - Χό καὶ ἡ γροθιά του πέφτει — πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ φυλαχθῆ — σὰν κεραυνὸς στὸ κρανίον του. Τὸ ἄλλο του χέρι φουχτιάζει ἕνα περιστροφὸ ποὺ βρίσκεται μπροστά του, ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι.

— Ψηλὰ τὰ χέρια, Ναντίρ-

Χό!, λέει ἄγρια καὶ τὸν σημαδεύει.

Ὁ Ναντίρ σηκώνει τὰ χέρια, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ διαπεραστικὴ γυναικεῖα κραυγὴ γεμίζει τὸ καρὸ τοῦ σκάφους:

— Φυλάξου, Ταγκόρ!, ξεφωνίζει ἡ Ζανγκάρ.

Τὸ παιδιὸ ἔχει ξεχάσει τὸν γιγαντόσωμο ναύτη ποὺ βρίσκεται πίσω τους καί, καθὼς δοκιμάζει νὰ γυρίσῃ ξαφνιασμένος, δέχεται ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὰ νεφρά. Νοιώθει ἕνα φοβερὸ πόνο καὶ γονατίζει βγάζοντας ἕνα βογγητό. Τὸ ὄπλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Πάρε τους ἀπὸ δῶ!, διατάζει τὸν ναύτη ὁ Ναντίρ, ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα. Κλείσε τους στὴν ἀποθήκη, γιὰ τὸ πρῶτ' μοῦ χρειάζονται ζωντανοί...

Μερικὲς ὥρες ἀργότερα, τὸ κόττερο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Τέγκ προσεγγίζει σ' ἕνα σημεῖο τῆς ὄχθης, πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ Μπενάρες. Πιὸ μέσα εἶναι ἡ ἀδιαπέραστη καὶ πυκνὴ ζούγκλα. Ἐδῶ στὴν ἀκροποταμιὰ εἶναι χτισμένη ἡ βίλλα τοῦ Ναντίρ. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀποβιβάζονται ἀνάμεσα σὲ τέσσερις ὀπλισμένους συμμορίτες καὶ πίσω τους ἀκολουθεῖ μ' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο ὁ Ναντίρ - Χό. Διασχίζουν ἕνα εὐρύχωρο προαύλιο καὶ φτάνουν στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἐνα μεγάλο σιδερένιο κλουβὶ ὑπάρχει ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος «Φριχτὸ μαρτύριο».

Καὶ μέσα στὸ κλουβὶ ἓνα ἀγριεμένο λιοντάρι πηγαινοέρχεται. Καθὼς βλέπει τὴ συνοδεία, βγάζει ἄγριους βρυχηθμούς καὶ δείχνει τὰ δόντια του.

— Ρίχτε τους καὶ τοὺς δυὸ στὸ κλουβί!, διατάζει ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν! Θέλω νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου πῶς θὰ τοὺς καταβροχθίσῃ τὸ ἀγρίμι.

Δυὸ ἀπ' τοὺς Τέγκ σέρνουν τὰ παιδιὰ κοντὰ στὸ κλουβί, ἀνοίγουν διαστικὰ μιὰ μικρὴ καγκελλωτὴ πόρτα καὶ τὰ

σπρώχνουν ἄγρια πρὸς τὰ μέσα. Ἡ Ζανγκάρ σωριάζεται λιπόθυμη, καθὼς βλέπει τὸ πεινασμένο λιοντάρι νὰ τὴν κυττάξῃ ἕτοιμο νὰ ἐπιτεθῇ. Ὁ Ταγκὸρ ὅμως, μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι, μπαίνει μπροστά της, προτάσσοντας τὸ κορμί του σὰν ζωντανὴ ἀσπίδα ἀνάμεσα στὸ κορίτσι καὶ στὸ ἀγρίμι...

Εἶναι πραγματικὰ μιὰ φοβερὴ στιγμή. Ὅμως κάτι γίνεταί ξαφνικὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπότομα ὅλα παίρνουν μιὰ ἀπίθανη βόλτα.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΑΓΚΟΡ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: Ὁδὸς Λέκκα 22 ✦ Ἀριθ. 6 ✦ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Ἀριστείδου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ἀμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 7, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΗΡΩΪΚΗ ΕΠΕΛΑΣΙΣ

τὰ δυὸ παιδιὰ περνοῦν στιγμὲς τρόμου καὶ φρίκης μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ πεινασμένου λιονταριοῦ καὶ συνεχίζουν μὲ ἥρωϊσμό καὶ αὐτοθυσία τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν τυράννων!

Ἐνα τεύχος γεμάτο ἀγωνία, μυστήριο, αὐτοθυσία, δάκρυα καὶ γέλια!

